

NIEUWE SERIE.

DE GESTOLEN KAMEEL.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De valsche Raffles.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Lord Edward Lister zat met zijn secretaris in de bibliotheek van zijn huis in Regentpark en sloeg een map, waarin hij had zitten bladen, dicht.

Het liep tegen twaalf uur in den nacht en alles in huis was doodstil.

Ook in de omgeving op straat heerschte de tijdelijke rust, die de nacht over de miljoenenstad brengt.

Het liep tegen den winter, maar nog had de herfst geen afscheid genomen. Het was vochtig-koud en in de groote, fraai gestoffeerde bibliotheek brandde een vroolijk knappend houtvuur in den haard.

Lord Lister gooide de map, die hij dichtgeslagen had, op een lessenaar in zijn nabijheid, stond op, rekte zich eens uit en zei:

„Neen Charly, aan deze gegevens heb ik niet genoeg. Die man schijnt zich in een geheimzinnig waas te hullen, maar ik wil weten wat die Pillwocker voor een vent is.

„Het staat bij mij vast, dat hij een schurk is en daarenboven ontzettend rijk, zoodat ik hem noodzakelijkerwijze eens moet aderlaten, opdat ook hij, die nog nimmer één cent aan liefdadigheid heeft besteed, zijn deel afdraagt.
Raffles 596.

staat aan de lijdende en behoeftige menscheit; maar ik wil dat toch niet doen, alvorens ik behalve moreele, ook materieele zekerheid heb.

„Aan het gerecht noemen ze zoo iets, geloof ik, het wettig en overtuigend bewijs.

„Welnu, dan ga ik nog vannacht naar de Jockey club, om”...

„En ik dacht, dat je zoo 't land had aan de lui, die daar lid van zijn?” viel Brand hem in de rede.

„Dat heb ik ook,” hernam Raffles, „maar daarmee is nog niet gezegd, dat ik er nooit heen zou gaan. Je weet dat ik het gezegde: het doel heiligt de middelen, dat zoo vaak abusievelijk aan een zekere categorie menschen wordt toegeschreven, die er niets mede te maken heb, voor mijn doeleinden huldig. Ik zie er dus volstrekt geen been in, om mij door de leden van die club, hoezeer ik overigens ook het land aan ze heb, ze laten inlichten.

„Want dat kunnen ze Charly, beter dan het eerste het beste kletswijf, wier grootst genot het is kwaad te spreken van hare medemenschen.

„Die heeren spannen in dat opzicht nog de

kroon en als ik iets bizonders weten wil, welnu, dan is het tien tegen één, dat ik het daar zeker te weten kom."

Brand knikte peinzend met het hoofd en zei: „Dan zal het wel een latertje worden, Edward. Weet je wel, dat het al bij twaalfen is?"

„Ja Charly, dat weet ik," hernam Raffles, „maar dat kan me toch niet weerhouden nu nog te gaan. Jij hoeft niet mee te gaan; het is zelfs gewenscht, dat je het niet doet en eenvoudig naar bed gaat. Je weet, dat dergelijke voorbereidingen veel tijd kosten, zoodat ik heusch niet lang moet aarzelen, wil ik die Pillowcker eens geducht straffen. En, Charly, wil je wel gelooven, daar verlang ik naar. De kerel hangt me een reuzeneind de keel uit; hij irriteert me en werkt nadeelig op mijn goed humeur. Hoe eerder ik dus met hem heb afge-rekend, hoe prettiger het voor mij en ook voor jou zal zijn.

„Als je wilt kun je gerust naar bed gaan, maar wees zoo goed Henderson even te waarschuwen, dat hij met de limousine voorkomt, dan ga ik intusschen even naar boven om mijn uiterlijk te veranderen."

Brand stond op en begaf zich naar de huis-telefoon, om Henderson, die boven de garage, welke zich achter in den grooten tuin bevond, woonde, op te bellen en hem den wensch van zijn meester kenbaar te maken.

In dien tijd was Raffles de kamer uit en de trap op, naar boven gegaan, om daar in zijn kleedkamer zijn uiterlijk te veranderen.

De trouwe lezer dezer verhalen weet wat dit bij Raffles zeggen wil.

De gentleman-inbreker toch stelde zich er niet mee tevreden, door het opzetten van een pruik of het aanplakken van een kneveltje of baard, zich onkenbaar te maken. Trouwens op die manier zou hem dat weinig hebben geholpen, daar hij vaak op klaarlichten dag onder zijn vermomming moest werken, zoodat deze wijze van schmincken hem zeer zeker zou hebben verraden.

Wij weten toch, dat tooneelspelers, die de kurst verstaan zich een kop te maken, dit alleen kunnen, omdat zij weten, dat zij onder kunstlicht en bovendien een heel eind van het publiek verwijderd, optreden.

Maar dit was met den Grooten Onbekende niet het geval.

Hij droeg dezen naam, die hem door de politie zelve was gegeven, niet zonder reden. Hij had in zijn veelbewogen leven zich door zijn vermomningskunst steeds zoo goed weten te verbergen, dat de politie er nog nimmer in geslaagd was zijn gelaat goed op te nemen.

Wel wisten sommige ambtenaren, waaronder vooral hoofd-inspecteur Baxter en diens secretaris, inspecteur Marholm, van de zeld-

zame gelegenheden, dat zij in staat waren geweest een glimp van den gentleman-inbreker op te vangen, dat hij groot en slank was, dat zijn hoofdhaar donker en zijn oogen van een mysterieus licht grijs waren, maar dat was ook alles. Dat was echter niet veel, want zij wisten maar al te goed, dat het te Londen wemelt van Engelschen, die lang en slank zijn en donker haar, benevens grijze oogen hebben. En het ging toch niet aan een ieder, die aan deze uiterlijke teekenen beantwoordde, gevangen te nemen onder voorwendsel, dat de gearresteerde wel eens de gevreesde meesterdief zou kunnen zijn.

Bovendien wisten de politie-ambtenaren zeer goed, dat deze uiterlijke kenteekenen wel het natuurlijke voorkomen van Raffles uitmaakten, maar zij wisten ook, dat het den meesterdief geen handomdraaien kostte, om al deze uiterlijke kenteekenen als bij tooverslag te laten verdwijnen.

Zij wisten, dat hij hen reeds in allerlei gedaanten was verschenen, nu eens als grijsaard, dan weer als oude, gebochelde vrouw, dan weer als boer of als jong meisje, zoodat zij zijn vermomningskunst kenden, zonder nochtans te weten op welke wijze hij daarbij te werk ging.

Dit echter kunnen wij te weten komen, nu wij hem gadeslaan, terwijl hij in zijn kleedkamer bezig is, zijn uiterlijk te veranderen.

Hij was van de Jockey-club lid geworden onder den naam van Sir John Charlton en had zich bij dezen naam een uiterlijk gegeven, dat hij thans weer aan het uitwerken was.

Dat uiterlijk verschilde totaal met zijn gewone voorkomen, ofschoon hij daarbij van betrekkelijk slechts weinig hulpmiddelen gebruik maakte.

Hij had er niet eens een pruik voor noodig; alleen een klein stukje vleeschkleurig caoutchouc, geïnplanteerd met zwart menschenhaar, spande hij op zijn bovenlip, waardoor hij een klein borstelig zwart kneveltje kreeg.

Zijn haar verfde hij in twee minuten tijds door er een speciaal geprepareerde kam door te halen, terwijl hij den vorm van zijn neus, die van nature recht was, wijzigde door er een laagje vloeibare parafine onder te spuiten, waardoor dit lichaamsdeel er uit zag, alsof het van nature gebogen was.

Dit alleen maakte hem reeds totaal onherkenbaar, maar zekerheidshalve nam hij nu nog een druppelfleschje ter hand, waarvan hij zich bediende om zijn oogen mede in te spuiten, waardoor deze in plaats van licht grijs, donkerbruin werden.

Hiermede was zijn camouflage dezen avond afgeloopen. Zij had niet langer dan zes minuten in beslag genomen, maar was zoo volko-

men geslaagd, dat zijn eigen vriend en secretaris, met wien hij nu reeds jaren lang samenwerkte, hem niet zou hebben herkend, wanneer hij hem niet met zijn gewone stem had toegesproken.

Bovendien kende Brand de vermomningskunst van Raffles door en door. Hij had het daarin zelf ook nog al ver gebracht en maakte er eveneens vaak gebruik van, zoodat hij op alle verrassingen voorbereid was en dan ook niet verbaasd of verwonderd was, toen Raffles na verloop van een kwartier de kamer weer binnentrad.

Brand maakte alleen de opmerking, dat de vermomming uitstekend gelukt was en deelde zijn vriend verder mede, dat de auto reeds voorstond.

Raffles besloot om onmiddellijk heen te gaan. Brand begeleidde zijn vriend en meester tot aan de straatdeur, zag hem instappen en de auto geruischloos wegglijden. Vervolgens begaf hij zich weer naar de bibliotheek, daar hij zich voorgenomen had den tijd, dien Raffles weg zou wezen, met lezen door te brengen.

Hij was zóó gewend zijn vriend op diens nachtelijke tochten te vergezellen dat hij toch in bed geen rust of duur zou hebben gehad, vóór hij wist, dat Raffles weer heelhuids in zijn woning teruggekeerd was.

In de Jockey-club was het nachtleven nog in vollen gang. Men was daar juist van de speeltafel opgestaan, waar wederom, zooals bijna elken nacht, groote bedragen, die een burgerman een fortuin zou hebben genoemd, van hand tot hand waren gegaan.

Een der meest verwoede spelers had echter dien avond ononderbroken pech gehad, zoodat men ten slotte wegens gebrek aan kasmiddelen wel met spelen moest ophouden.

De aanwezigen, meest allen jonge, geblaseerde lieden, wien men het spleen reeds van de trekken kon aflezen, hadden zich nu om den haard geschaard en waren nu oudergewoonte bezig om onder het genot van whiskey, champagne en sigaretten hun medeburgers zwart en verdacht te maken.

Order voorwaarde van de grootste stilzwijgendheid deelde de een aan den ander de grootste geheimen mede. Hier werd de goede naam van menige voorname dame in opspraak gebracht, hier werd de naam van menig eerlijk man door het slijk gehaald, zonder dat de persoon zelf daarvan eenig vermoeden had.

Het was op dat oogenblik, dat Raffles de zalen der club, die een der rijkste van Londen was, betrad.

„Het is u zeker reeds bekend, mylord, dat Tom Pillwocker eerstdaags een klein uitstapje

naar Abessinië gaat ondernemen?" hoorde Raffles een gladgeschoren dandy aan een tegenover hem zittend heer vragen.

„Wat zegt u daar?" antwoordde deze. „Wat wil hij in Abessinië doen?"

„Hij heeft voor zijn firma groote zaken afgesloten," hernam de dandy. „Ik geloof, dat de concessie reeds onderweg is. Hij wil mijnen en wegen aanleggen, kanalen laten graven, — ja, de hemel weet wat nog meer."

„U denkt toch zeker niet," — met deze woorden mengde Raffles zich in het gesprek, — „dat hij deze mijnen alléén wil doen ontginnen en de kanalen alleen wil laten graven?"

„Men moest Tom Pillwocker niet kennen, om dat te veronderstellen," meende de dandy.

„Als hij iets onderneemt, dan is het altijd zóó zóó," zei nu een ander. „Maar alles gelukt! Want hoe heeft hij zijn onmetelijk vermogen verworven? Enkel met ondernemingen, die doorzichtig waren als glas!"

„Maar hij heeft er verstand van om alles in het geheim te doen!" beweerde een derde.

„Reeds tweemaal heeft hij pogingen aangewend om lid van onze club te worden," zei weer een ander.

„Als hij niet zoo berucht was, dan zou men wat door de vingers gezien hebben, al was het maar alleen geweest ter wille van zijn mooie vrouw," merkte de dandy op.

„Is zij dan inderdaad zoo mooi als men beweert?" vroeg Sir Max Fogg.

„Zij is meer interessant dan mooi," antwoordde iemand uit het gezelschap, „zij heeft een prachtig Grieksch profiel, maar zij is zonder twijfel even ongelukkig als mooi, want Pillwocker houdt steeds een wakend oog op haar."

„Ik geloof zeker, dat dit echtpaar niet zoo lang bij elkander was gebleven, als mevrouw Helena niet zoo enorm rijk was," merkte de dandy op, zijn monocle poetsend.

„Is dat dus de spil, waar het rad om draait?" vroeg een jonge lord.

„Natuurlijk!" luidde het antwoord. „Helena Pillwocker heeft haar echtgenoot reeds tweemaal van een bankroet gered, maar niettemin is de man haar niet dankbaar."

„Haar vader stond er op, dat zijn dochter de eigen beschikking zou houden over de enorme bruidschat, die hij zijn kind medegaf. Hij scheen Pillwocker van den beginne af niet te vertrouwen, maar Helena Whitacker was tot over de ooren verliefd en wist haar zin door te drijven. Ik denk, dat ze daar nu wel berouw over zal hebben."

„Dan zal ze haar vader wel dankbaar zijn," merkte lord Wellington op, „dat die zoo'n vooruitzienden blik heeft gehad en haar het beheer over haar vermogen heeft gelaten."

Sir Max Fogg haalde de schouders op.

„Het is de vraag," zei hij, „of zij daar wat aan heeft. Pillwocker is een bruto en ik geloof stellig, dat hij zich niet zou ontzien zijn vrouw te mishandelen, indien zij weigerde toe te geven aan zijn eischen. Het geld is wel is waar van haar, doch alleen nog maar in naam. Pillwocker speelt er de baas over. Ik vind hem een onaangename kerel en als hij lid wordt van deze club, laat ik mij als lid schrappen."

„Hij is bovendien een erge pochhans. Nog voor eenige dagen heeft hij in een gezelschap verklaard, dat hij John Raffles, den beroemden Grooten Onbekende, gemakkelijk zou kunnen laten arresteeren."

„Dat is interessant!" zei lord Lister.

„Hij wil Raffles laten arresteeren," zeide de jonge dandy spottend, „dat is onzin! Raffles is de sluwste kerel, van wien ik ooit gehoord heb — ik moest eigenlijk kunnen zeggen, dien ik ooit gekend hebt."

„Om 's hemelswil, teeken den duivel niet aan den muur, Watkins!" riepen verscheidene heeren als uit één mond.

„Waarom niet?" vroeg de dandy. „Het schijnt mij toe, dat niets interessanter kan zijn, dan den zeer genialen Grooten Onbekende eens van aangezicht tot aangezicht te zien!"

„Het is zonder twijfel geen ander soort mensch dan wij zijn," verweerde Watkins zich.

„Dat geloof ik toch well!" beweerde lord Lister, die, zooals gezegd, hier onder den naam van Sir John Charlton bekend was.

„Het is jammer," beweerde een ander, „dat Raffles de zaken niet meer drijft op de manier, waarmede hij zooveel succes gehad heeft en dat hij zich thans onder de gemeene dieven ophoudt!"

„Wat zegt ge daar?" riep lord Lister en zijn oogen schoten vuur.

„Wel, Sir John," luidde het antwoord, „hebt u dan niets gehoord van de laatste inbraken? Hij heeft een arme naaister haar spaarpenningen ontstolen en acht dagen geleden heeft hij een ander jong meisje overrompeld!"

„Dat is een leugen!" beweerde lord Lister.

„Hè, waarom windt gij u zoo op, Sir John?" vroeg Watkins. „Het gaat ons niets aan, maar ik denk dat de gentleman-dief daardoor in het vervolg alle sympathie zal verliezen, die men toch nog altijd voor hem gehad heeft! Geniaal blijft hij, maar ik denk, dat hij het eere-predicaat „gentleman" wel zal moeten opgeven."

Lord Lister stond op en ging naar het venster. Hij drukte er zijn voorhoofd tegen aan.

„Dus een valsche Raffles!" mompelde hij. „Nu wacht maar, mijnheer de pseudo-Raffles, ik laat niet ongestraft misbruik maken van mijn naam."

Hij ging weer naar het gezelschap toe.

„Mr. Pillwocker heeft zich dus bereid verklaard om Raffles te laten arresteeren," vroeg hij.

„Dat niet alleen, Sir John!" antwoordde Watkins. „Als ik mij niet vergis, dan wil hij dat openlijk bekend maken! Ik was namelijk bij het gesprek tegenwoordig en daarbij heeft Tom Pillwocker verklaard, dat hij wil wedden, Raffles in een hinderlaag te lokken!"

„Dus ook nog in een hinderlaag lokken," merkte Raffles op.

„Ja, in een val! Zoo als gezegd — heb nog maar wat geduld! Hebben wij niet morgen den zestiende?" vroeg Watkins.

„Ja, vandaag is het de vijftiende," luidde het antwoord.

„Nu, dan moet de bekendmaking morgenochtend in de Londensche couranten verschijnen. Ik geloof, dat hij den „Grooten Onbekende" uitnoodigen wil om morgenavond ter vergadering te verschijnen!"

Raffles lachte.

„Daar moeten wij heengaan, mijne heeren," riep hij uit. „Dat zal een aardige verrassing worden!"

De jonge dandy geeuwde.

„Wie weet of Raffles wel eens komt!" meende hij.

„Ge schijnt hem slecht te kennen," merkte Sir John Charlton op; „ik wil wedden, dat hij komt!"

De jonge dandy, die veel van wedden-schappen hield, antwoordde:

„Ik wil wedden, dat hij niet komt!"

„En ik, dat hij wel komt!" hield Raffles vol.

„Ik wed om vijfhonderd pond sterling!" zei de dandy.

„En ik stel hetzelfde bedrag daartegenover!"

„Goed. U bent getuigen, gentlemen!"

„All right!"

De notitieboekjes werden voor den dag gehaald en zoowel Raffles als de jonge Watkins noteerden de weddenschap met alle gewone bepalingen. De heeren, die om hen heen zaten waren hunne getuigen.

Thans begaf het gezelschap zich opnieuw naar de speeltafels.

Onder de leden van de jockey-club bevonden zich personen van verschillenden rang en stand.

Een zekere jonge lord Kringshown was de voornaamste speler. Zijn vader was verscheidene jaren officier geweest en had zich door de onderwerping van koloniale opstandelingen veel eerbewijzen verworven.

Zijn zoon, die op niets aanspraak mocht maken dan op zijn elegante kleeren, was er steeds op uit door allerlei laffe streken den goeden naam van zijn vader te bezoedelen.

Deze jonge lord had eveneens vaak het vurige verlangen te kennen gegeven om eens met Raffles kennis te maken.

„Niet omdat ik veel sympathie voor hem gevoel," had hij gezegd, „maar omdat ik dezen gentleman-dief eens gaarne van aangezicht tot aangezicht zou willen zien; mij zou hij niet om den tuin kunnen leiden!"

Raffles keek hem vluchtig aan.

„Houdt ge u dan voor zoo buitengewoon scherpzinnig mylord?" vroeg hij.

„Ja, dat wil zeggen — dat ik Raffles voor veel dommer houd dan de menschen gewoonlijk meenen," luidde het verwaande antwoord.

„Het kan voor iemand, die de wereld kent, immers niet zoo heel moeilijk zijn om het met dien man klaar te spelen?"

„Zorg er maar voor, dat hij niet met u in een duel geraakt!" antwoordde lord Lister.

„Met mij?" vroeg de lord lachend.

„Ja, met u!"

„In Engeland is het duelleeren immers verboden!"

„Ja, maar ik bedoel een duel met woorden!"

„O zoo?" antwoordde de jonge lord en wierp een vluchtigen blik naar de speeltafel.

„Een duel met woorden, brr!"

„Dat moest hij maar eens met mij beginnen!" zei Sir George Crombell.

Lord Lister begon weer te lachen.

„Negen!" zei hij kortaf, „ik heb gewonnen, mylord!"

Raffles wendde zich tot den baronet en vroeg:

„Denkt u met Raffles meer geluk te zullen hebben, dan hier, Sir George?"

„Als het een woordenstrijd betreft, zeer zeker," zei deze — „u weet immers wel, dat ik dichter ben!"

„Uw gedichten zijn afschuwelijk!" beweerde Watkins, die intusschen aardig beschonken was geraakt.

„En u begrijpt niets van gedichten!" viel Sir George uit. „U hebt alleen verstand van paarden!"

Deze baronet was de tweede van zijn geslacht. Zijn vader was vroeger een burgerman geweest, maar had het door groote protectie tot den adelstand weten te brengen. Hij was leverancier voor het leger en speculeerde in alle mogelijke en onmogelijke effecten, waardoor hij menigeen ten gronde had gericht.

Zijn zoon, die even brutaal was al zijn vader, speelde den geestige.

Geheel het tegenovergestelde van dezen was Fred Ofsouth, een brutale Ier, die in weerwil van zijn platten neus, zich voor den mooisten man van Londen hield.

„Als ik den beruchten gentleman-dief eens

ontmoet," zei de Ier, „dan zal ik hem leeren boksen."

Men hoorde plotseling een val en Fred Ofsouth lag op den grond.

„Neem me niet kwalijk," zei lord Lister. „Ik meende, dat iemand, die Raffles boksen wilde leeren, het toch zelf wel goed zou kennen."

Hij had namelijk op de woorden van den snoevenden Ier een bokshouding aangenomen en toen hij zag, dat Ofsouth dat ook deed, bliksemsnel een directen rechtschen geplaatst op diens kaak, welke zóó hard aankwam, dat de Ier met stoel en al tegen den grond sloeg.

„U bent hardhandig, waarde heer," zei de Ier.

„Het was een ongeluk!" antwoordde lord Lister kalmpjes, „ook ik heb het boksen geleerd."

Een der gentlemen had zich tot dusverre niet in het gesprek gemengd.

Hij was een slanke jonge man, met een bleek gelaat en zwarten puntbaard. Nu en dan keek hij lord Lister aan, maar nam daarna steeds weer deel aan het spel.

Er stond een groepje om hem heen, want hij won voortdurend.

„Probeer het nu eens hier, Sir John Charlton!" riep een der heeren tot Raffles; „ik betwijfel het, of u ook hier zooveel geluk zult hebben. Hier zit een goede tegenpartij."

Raffles en de elegante heer, die zich lord Charlshorst noemde, keken elkaar aan en daarbij kwam er plotseling iets geheimzinnigs in de oogen van Charlshorst.

Raffles zette in en het spel nam een aanvang. Maar reeds na vijf minuten bemerkte Raffles, dat zijn tegenpartij valsch speelde.

Nadat hij weer een aanzienlijk bedrag verloren had, stond hij op.

„Ik geloof, dat wij voor vandaag eindigen kunnen! U bent een kwade tegenpartij en goed speler, mylord!" zei Raffles.

Lord Charlshorst maakte zwijgend een buiging en stond op.

Het scheen dat het spel voor dien nacht geëindigd werd en de andere heeren volgden zijn voorbeeld.

In de vestibule draaide Raffles zich nog eens naar zijn partner toe en vroeg:

„A propos, komt u morgen in de club, mylord?"

„U meent toch zeker heden, Sir John?" vroeg de valsche speler.

„Zeer juist! Heden! Het zesde uur in den morgen is reeds voorbij!" gaf Raffles toe.

„Hedenavond ben ik tot mijn spijt reeds bezet, Sir John!" antwoordde Charlshorst.

„O zoo. Zeker bij mr. Pillwecker, wiens diners in Londen een goeden naam hebben!" zei Raffles achteloos.

„Dat hebt u goed geraden!" antwoordde de andere en trok zijn pelsjas aan.

Het was laat geworden, of liever gezegd, het was reeds tamelijk vroeg, want de eerste morgenschemering brak aan en de heeren maakten zich gereed om naar hun woningen terug te keeren, om overdag uit te rusten van de vermoeienissen van den nacht.

Ook Raffles trok zijn pelsjas aan en liep de trappen af. Lord Charlshorst ging voor hem uit.

Lord Lister deed zijn pelsjas dicht, keek hem na en dacht:

„Ik heb jou doorzien, mijn jongen! Als ik den puntbaard wegdenk, dan gelijk jij veel op mij!

Het schriftelijke bewijs, waarmede je betaald hebt, draagt de handteekening van een onhandige. Ik wil wedden, dat jij het bent, die op je laatsten rooftocht een naaister bestolen hebt. Wacht maar, mijn jongen!"

Hij stapte in zijn auto, waarom hij getelefoneerd had en reed naar huis.

Zijn vriend en secretaris Charly Brand, zat gapend op een stoel.

Op zijn knieën lag reeds de ochtendeditie van de „Times".

„Slaap je, Charly?" vroeg Raffles.

Brand stond op en zei:

„Ben je daar eindelijk, Edward? Ga dadelijk naar bed, want je bent voor hedenavond uitgenoodigd!"

Hij klopte bij deze woorden op de krant.

Raffles maakte een beweging met de hand en zei:

„Dat weet ik reeds!"

„Het is nog niet zeker, dat je er gebruik van kunt maken," merkte Brand op, die in zijn notitieboekje bladerde.

„Maar ik heb er reeds een weddenschap op aangegaan, dat ik zal komen! Dus ga ik," zei Raffles.

„Ken je dan den naam Pillwocker?" vroeg Brand.

„Zoo goed als mij zelf! Hij heeft een mooie vrouw!" antwoordde Raffles.

Brand keek zijn vriend verwonderd aan.

„Dan zal ik heden wel weinig slaap krijgen," meende hij, „want de soirée bij Tom Pillwocker begint reeds om vijf uur of zes uur hedenmiddag."

„Dat is zoo," bevestigde Raffles.

„Wat is die man brutaal, hij heeft je door middel van de courant uitgenoodigd!" zei Brand weer.

„Hij weet mijn adres niet, beste Charly!" hernam Raffles. „Als hij dat geweten had, dan zou hij zonder twijfel aan zijn vriend hoofdinspecteur Baxter hebben opgedragen, om mij de uitnoodiging persoonlijk te brengen!"

„Maar welk doel heeft hij dan met die uitnoodiging?"

„Mij te arresteeren Charly!" zei Raffles lachend.

„Wat een brutaliteit! Wat gaat het Tom Pillwocker aan, die zelf reeds genoeg op zijn kerfstok heeft — waarom bemoeit die kerel zich met jou zaken?"

„Hij bemoeit zich niet met mij!"

„Maar het staat toch zwart op wit..." begon Brand.

„... dat mijn collega aan het diner genoodigd is!" voleindigde Raffles.

„Jou... collega?" vroeg Brand verwonderd.

„Ja! Die onder mijn naam naaisters berooft en meer dergelijke aardigheden uithaalt!" zei Raffles met z'n tanden op elkaar.

„Nu gaat mij een licht op!" riep Brand.

„Wat een ellendeling! Je zult hem toch ontmaskeren?"

Raffles antwoordde daarop niet, maar maakte een geruststellende beweging met de hand, vervolgens vroeg hij:

„Charly, ben je nog niet te moe, om nog even een briefje voor mij stenografisch op te nemen. Het moet meteen getikt worden, dan kan de brief nog hedenochtend verzonden worden; er is haast bij!"

Brand knikte onmiddellijk bereidwillig met het hoofd. Dergelijke opdrachten kwamen méér voor en daar hij te veel belang stelde in de zaken van zijn vriend, dan die door een opwelling van luiheid te willen bederven, haalde hij aanstonds een blocnote van zijn lesenaar met een scherp gepunt potlood en zette zich tot stenografeeren.

Raffles dicteerde hem toen als volgt:

„Aan mr. Tom Pillwocker, Wanstead.
Mijnheer!

U waart zoo vriendelijk om mij, in de ochtend-editie van de „Times", tegen hedenavond bij u te noodigen en ik maak gaarne van de gelegenheid gebruik om nader kennis te maken met een man, waarvan ik reeds veel goeds gehoord heb, zóoveel, dat ik het betreur dezen man niet tot compagnon gekregen te hebben, indien ik niet wist, dat u den naam „Raffles" niet al te veel eer zoudt aandoen.

JOHN RAFFLES."

Brand las den brief.

„Hij zal van woede wel barsten", meende hij.

„Met het oog op onze soiree willen wij dat niet hopen, Charly," zei Raffles droog en voegde er bij:

„Verkleed je als bediende, en breng den brief even naar Wanstead."

„All right!"

„Wacht nog even! Het is vooral noodig, dat Baxter hedenavond ook verschijnt!" zei Raffles.

Brand keek zijn vriend aan en zei:

„Laat dien kerel er toch buiten blijven; men moet de goden niet tarten!"

„Dit spreekwoord is oud, mijn waarde," zei Raffles. „De brief aan Baxter moet per post verzonden worden!"

Brand ging weer zitten en schreef op dictaat van zijn vriend:

„Waarde inspecteur Baxter!

Ik heb de eer, u mede te deelen, dat ik hedenavond ten huize van mr. Tom Pillwoker denk te zijn en ik hoop het genoeg te hebben, u daar aan te treffen. U

zult er gelegenheid vinden, u weer te blaameeren en ik twijfel er geen oogenblik aan, dat ge u deze gelegenheid ten nutte zult maken. Als altijd

Uw toegeneegen,
JOHN RAFFLES.

Brand begon nu hartelijk te lachen.

„Hij zal een leverziekte krijgen of zoo iets," meende hij.

„Die heeft hij reeds, mijn waarde! Ga nu heen, opdat de brieven tijdig genoeg aan hun adressen kunnen worden bezorgd."

Brand verliet het huis van zijn vriend en voldeed aan diens opdracht.

Raffles ging toen op den divan liggen en sliep weldra in.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten Industrie in Nederland.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Scotland Yard in actie.

Den zelfden ochtend, ongeveer tien uur, kwam hoofd-inspecteur Baxter zijn bureau op Scotland Yard binnen.

Onmiddellijk na hem kwam inspecteur Marholm, zijn secretaris, binnen.

Baxter was reeds niet goed gemutst, toen hij wakker werd. Hij was, wat men noemt, met het verkeerde been uit bed gestapt en had reeds den geheelen ochtend gezocht naar iemand of iets, waarop hij zijn boos humeur kon botvieren.

Nu hij zag, dat Marholm zelfs nog later kwam dan hij, de hoofd-inspecteur, was dit een goede reden om zijn secretaris eens den mantel uit te vegen.

„Hoe dikwijls heb ik je nu al niet gezegd, dat je beter op tijd moet komen?" vroeg hij toornig.

„Ik wil altijd wel op tijd hier zijn, inspecteur," luidde het antwoord van Marholm, „maar wat heb ik er aan als ik hier van negen tot tien uur op een houtje zit te bijten. U weet zelf ook wel, dat, zoolang u er niet zijt, ik niets kan uitrichten. U houdt alle mappen en processen-verbaal achter slot en grendel, zonder dat ik weet welke reden u daarvoor hebt, maar hetgeen ten gevolge heeft, dat ik toch niets kan doen. Daarom kom ik maar liever een beetje later."

Baxter zag in, dat tegen deze redeneering niet veel viel in te brengen, zoodat hij dan ook het twistgesprek niet langer voortzette, doch

alleen nog maar wat in zijn baard nabromde over „altijd beter weten, altijd gelijk moeten hebben" en dergelijke dingen meer, waaraan de vloer zich echter al heel weinig stoorde.

Baxter ging nu naar een groote muurkast, haalde een sleutel te voorschijn en sloot de kast open, waarvan Marholm profiteerde om er een stapel papperassen uit te halen, die naar zijn lessenaar te brengen en aan het werk te tijgen.

„Is er nog wat nieuws?" vroeg Baxter nu, die altijd door zijn secretaris op de hoogte moest worden gebracht.

„In de eerste plaats, dat men een naaister heeft aangerand..." begon Marholm.

„Dat weet ik reeds," beweerde Baxter.

„De dader is Raffles!" vervolgde Marholm, langs zijn neus weg.

Dat was de knuppel in het hoenderhok. Baxter rende onmiddellijk als een bezetene door het bureau op en neer.

„Die schurk werpt eindelijk zijn masker af," riep hij uit. „O! nu zal niemand meer aan zijn zoogenaamde menschlievendheid gelooven!"

De kerel valt nu arme naaisters aan, wat zeg je daarvan?"

„Dat het niet waar is van die arme naaister!" zei de vloer.

„Zoo? Denk je dan misschien, dat de naaisters in Londen rijk zijn?" vroeg Baxter.

„Ik geloof niet, dat Raffles de dader is!"

„Waarom niet?"

„Omdat in dit geval hoofd-inspecteur Baxter Raffles reeds lang gearresteerd zou hebben, om dien schandelijken diefstal te bestraffen!”

„Wat klets je nu weer?” vroeg Baxter verwonderd.

„Hebben wij hier op Scotland Yard niets anders te doen, dan ons met zulke ondergeschikte zaken te bemoeien? Als Raffles zijn bedrijf in White-Chapel gaat uitoefenen, dan blijft hij een vrij man en dat gun ik hem gaarne.”

„Dat is een goede uitvlucht van u,” beweerde de „vlooi”; „omdat u Raffles niet te pakken kunt krijgen, verklaart u eenvoudig weg, dat u hem niet hebben wilt. Eerst toen iedereen hem voor een gentleman aanzag, hebt u alle mogelijke moeite gedaan om hem in handen te krijgen en nu u hem niet in handen kunt krijgen, wilt u hem degradeeren tot lid der misdadigerskolonie in White Chapel.”

Baxter was onder deze bewering van Marholm woedend geworden, zóó woedend dat hij geen woord kon uiten. Zijn oogen draaiden in hun kassen rond, zijn gelaatskleur, die gewoonlijk hoog rood was, werd eerst wit, toen grauw, daarna groen, om vervolgens rood met een neiging naar het paarse te worden. Iedereen die hem zoo gezien zou hebben, zou hebben gedacht, dat de goede man een beroerte nabij was, maar Marholm kerde zijn chef langer dan vandaag of gister en liet hem dood gemoedereerd evenals een kameleon van kleur veranderen, zonder dat hij zich daarvan iets aantrok.

Dat dit goed gezien was bleek uit de verdere handelingen van den hoofd-inspecteur, die, toen hij zag, dat al die woede en opwinding geen indruk maakte op zijn secretaris, die kalm met zijn werk bleef doorgaan, zich op een stoel zette, om daar op adem te komen.

Toen dit weer het geval was en zijn ademhaling en de toestand zijner oogen weer normaal geworden was, wendde hij zich tot Marholm, zijn best doende zoo kalm mogelijk te blijven en zei:

„Ik zal je eens wat zeggen, Marholm; wanneer je je nog eens veroorlooft om je met zaken te bemoeien, die je niets aangaan en waarvan je niets begrijpt, dan trap ik je de deur uit, begrepen?”

„Dan zal ik Raffles mijn diensten moeten aanbieden,” zei Marholm doodbedaard.

Het is onbekend wat Baxter hierop zou hebben geantwoord, maar wij mogen veronderstellen, dat het niet veel goeds zou zijn geweest. Hij had daartoe echter geen gelegenheid want op dat oogenblik werd er op de deur geklopt.

Marholm ging naar de deur en nam een brief, aan hoofd-inspecteur Baxter geadresseerd, in ontvangst.

„Waarschijnlijk weer een anonieme klacht,” bromde Baxter.

„Ik ken het handschrift, inspecteur; de brief komt van Raffles!”

Het was duidelijk te zien, dat Baxter weer ontstelde. Als hij een briefje kreeg van Raffles dan wist hij wel hoe laat het was.

Hij nam daarom den brief aan, bestudeerde het handschrift op de enveloppe een oogenblik en toen hij zag, dat Marholm gelijk had, verscheurde hij de missieve, zonder de enveloppe te openen.

Maar hij scheen er onmiddellijk weer berouw van te hebben, want hij raapte de stukken op en zei tot Marholm:

„Plak den brief weer aan elkander!”

„Zeker!” riep deze uit. „Ik ben er alleen voor om alles weer samen te voegen, wat u stuk maakt, inspecteur!”

„Ben je gek?” snauwde Baxter. „Wat geeft je het recht tot zulk een taal? Ik verlang voor den laatsten keer van je, dat je in fatsoenlijke woorden tot mij spreekt, begrepen? Wensch je nog iets anders?”

„Arabische gom, mijnheer de inspecteur, om den brief weer aaneen te hechten!” zei Marholm doodbedaard.

Hij lijmden den brief zorgvuldig weer aan elkaar en nadat hij den inhoud gelezen had begon hij te lachen.

Baxter kwam naderbij.

„Staat er weer de een of andere laagheid in?” vroeg hij.

„Slechts een uitnoodiging, mijnheer de inspecteur!”

Baxter nam den geplakten brief op om hem te lezen.

„Dat is toch al te erg,” riep hij uit. „Wij moeten dadelijk onze maatregelen nemen! Geleef je inderdaad, dat Raffles brutaal genoeg zal zijn om bij Tom Pillwocker te komen?”

„Als het vast staat, dat wij er heen gaan, dan komt hij zonder twijfel ook, inspecteur!” zei Marholm.

„Het is goed, dat je zegt *wij*, Marholm!” hernam Baxter met een nijdig blik. „Ik geloof waarlijk, dat hij zich nergens veiliger gevoelt dan in jou tegenwoordigheid.”

„Dat is geen wonder, inspecteur. Hij weet immers wel, dat daar, waar ik ben, de hoofd-inspecteur ook is.”

„Wat wil je daarmee zeggen?” vroeg Baxter.

„Ik wilde u alleen zeggen, inspecteur, dat het hoog tijd is om uw maatregelen te nemen, om Raffles te arresteeren,” antwoordde Marholm, die zag dat Baxter weer woedend werd.

„Je hebt gelijk,” zei hij. „Dat is eindelijk eens een verstandig woord. Kleed je aan, wij gaan eerst naar Pillwocker! Wat wil hij daar

toch? Kan hij dan niemand met rust laten? Wat heeft hij bij Pillwocker te doen?"

„Hebt u het stuk in de „Times" niet gelezen, inspecteur?" vroeg Marholm.

„Neen!" luidde het antwoord.

„Pillwocker heeft hem uitgenoodigd," zei Marholm, „en Raffles, die de hoffelijkheid steeds weet in acht te nemen, heeft de uitnoodiging aangenomen."

Intusschen hadden zij zich gekleed, namen een auto en reden naar Wanstead.

Pillwocker zat juist in zijn studeervertrek, dicteerde aan een jong meisje brieven en telefoneerde onderwijl onafgebroken naar de beurs.

„Neem ons niet kwalijk, waarde heer Pillwocker, dat wij u storen," begon Baxter, nadat hij bij den financier was toegelaten. „Wij komen voor een dringende zaak."

Mr. Pillwocker legde den hoorn op den haak van het toestel en draaide zich om.

„Wat kan ik voor u doen, hoofd-inspecteur?" vroeg hij.

„Ik heb een groote verrassing voor u!" zei Baxter.

„Wel, dat maakt mij nieuwsgierig."

„U krijgt hedenavond bezoek."

„Weet u niets anders, inspecteur; ik heb immers mijn gasten zelf uitgenoodigd," zei Pillwocker boos.

„Maar u krijgt een heel interessant bezoek —"

„Het is namelijk interessant voor ons!" zei de „vloer" er tusschen in.

„Drommels — ik bedenk daar juist, dat ik de ontvanging correspondentie nog niet heb gelezen," zei Pillwocker plotseling, „verontschuldigt mij een paar minuten, mijne heeren —"

Pillwocker haalde een twintigtal brieven te voorschijn en opende ze. Plotseling begon hij te lachen.

„Bel mr. Pott, den ijzerfabrikant, zoo spoedig mogelijk op," zei hij tot het jonge meisje, „hij moet dadelijk den vosseklem brengen. Om vier uur moet die hier zijn —"

Daarop wendde hij zich tot Baxter en vroeg:

„Weet u het allernieuwste?"

„Ik wilde juist. . . ." begon Baxter.

„Raffles komt hedenavond!" viel Pillwocker er op in.

„Wat?" riep Baxter uit. „Was hij zoo brutaal om dat ook aan u mede te deelen?"

„Heeft hij dan ook aan u bericht gezonden, inspecteur?" vroeg Pillwocker op zijn beurt.

„Ik wilde juist met u over hem spreken!"

De „vloer" ging wat naar voren en zei:

„Ziet u wel, inspecteur, dat mr. Pillwocker een wanhopig gezicht zet?"

„Waarom zou hij wanhopend zijn?"

„Omdat hij de eer wil hebben, Raffles alleen. . . ."

„O neen," viel Pillwocker hem in de rede, „ik speculeer er niet op om Raffles alleen. . ."

. . . . „Te laten ontvluchten!" vulde Marholm aan.

Pillwocker sloeg met de vuist op tafel:

„Te laten ontvluchten?" riep hij uit. „Dan kent ge Pillwocker niet! Ik ken mijn volkje. Ik heb niet voor niets een langjarige praktijk achter den rug!"

De secretaresse van Pillwocker onderbrak hem en zei:

„Mr. Pott laat antwoorden, dat de vosseklem bijtijds bezorgd zal worden."

„Wilt u op de vossejacht gaan?" vroeg de „vloer", zonder een spier te vertrekken.

„U bent zeer onnoozel voor een politiebambte, mijnheer," antwoordde de gevraagde; „met dat ijzer wil ik Raffles vangen!"

„Dat is kostelijk!" riep Baxter.

„Vosseklemmen zijn thans zeer goedkoop, inspecteur," beweerde Marholm.

Pillwocker deed alsof hij deze ironische opmerking niet hoorde en begon intusschen met zijn plan voor den dag te komen.

„Ik heb de praktijken van Raffles reeds lang gevolgd," zei hij, „want men stelt veel belang in zulke zaken en waarlijk, men kan van hem wel iets leeren."

„Wees vooral voorzichtig mr. Pillwocker," zei Marholm thans.

„Bekommer u niet om mij, mijnheer," zei deze. „Ik ben er van overtuigd, dat Raffles zeer ijdel is. Hij zal het zich tot een eer rekenen, dat hij dineeren mag bij zoo een bekend man als ik ben."

„Hij heeft dus, zooals ik vermoedde, mijn uitdaging aangenomen. Hij zal natuurlijk hedenavond verschijnen, maar ik zou niet gaarne willen, inspecteur, dat hij u dadelijk zag."

„Het zou beter zijn, wanneer dit vermeden kon worden."

„Ik doe u daarom het voorstel om u te vermommen en de livrei van een mijner lakeien aan te trekken!"

„Dat is een goed idee," zei Baxter, „denkt u, dat een daarvan mij zal passen?"

„Zulk een livrei zal u goed staan, inspecteur!" meende de „vloer" te moeten opmerken.

„En hoe zal mijn helper optreden?" vroeg Baxter. „Want u begrijpt, dat wij wel met z'n tweeën mogen zijn. Ik ben steeds gewend om mijn secretaris, inspecteur Marholm, die mij ook thans vergezelt, bij mij te hebben en het zal het beste zijn, dat ook hij zich vermomt."

„Ja, ja," zei Pillwocker nadenkend, „ja, dat is een lastig geval. Het is beter, dat hij niet gaat als bediende, want zooveel lakeien kan ik vanavond niet missen. Maar. . . wacht

eens, ik verwacht dezer dagen een bloedverwant, die in uiterlijk niet zoo heel veel verschilt van uw secretaris. Mij dunkt met een weinig verandering van uiterlijk en wat chique kleeren zou inspecteur Marholm wel als mijn neef kunnen doorgaan. Wat dunkt u daarvan?"

„Ik dank u voor uw vertrouwen!" — zei Marholm.

„Die man verstaat geen ironie en wil Raffles vangen," fluisterde Marholm Baxter in het oor.

Pillwocker ging voort:

„Dat is dus in orde. Kleed u netjes aan, inspecteur Marholm en doe van avond, alsof ge hier thuis behoort!"

„Uitstekend. Ik zal dat doen, mr. Pillwocker," antwoordde Marholm.

„Ik heb nu het volgende plan," begon Pillwocker.

„Wij zullen dineeren in een zaal, waarin een groote brandkast staat. Ik zal mij eenige woorden laten ontvallen, waaruit moet blijken, dat ik in die brandkast een groot deel van mijn vermogen geborgen heb. Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat het een oude brandkast is, waarin absoluut niets van waarde is geborgen. Daarentegen zal ik er den vossenklem verborgen in opstellen.

Raffles zal dan zeker wel gelegenheid vinden om ons aan te sporen, het vertrek te verlaten. Dan gaat hij natuurlijk de brandkast openbreken, zal er met de handen ingaan en in de vosseval gevangen worden.

Wat zegt u daarvan, heeren, is dat niet goed bedacht?"

„Zeer goed, mr. Pillwocker! Zeer goed!" zei Baxter enthousiast. „Ik zal Raffles dan bij den kraag pakken en zeggen:

Zie je wel, dat komt'er van!

Daarna neem ik hem mee naar Scotland Yard...."

„Maar de vosseval laten wij hier, inspecteur!" zei Marholm.

„Wat maak je toch altijd gekke opmerkingen, mr. Marholm," zei Pillwocker, „ik geef u de verzekering, dat Raffles er in loopt!"

„Loopen zal hij misschien wel, maar niet in het ijzer, mr. Pillwocker!" beweerde Marholm.

Pillwocker keek Marholm een oogenblik aan, alsof hij hem met huid en haar wilde verslinden, maar hij scheen zich te bedenken, haalde de schouders op en snoof goed hoorbaar luide met den neus. Hij reikte Baxter de hand en keek niet meer naar diens secretaris om, die zich daarvan al bitter weinig aantrok.

Baxter nam afscheid. — Sedert maanden was hij niet in zulk een goed humeur geweest. Hij liep zoo vlug de trappen af, dat Marholm hem nauwelijks bijhouden kon.

De beide ambtenaren keerden naar Scotland Yard terug en maakten toebereidselen voor den avond.

Alle partijen — de weddende clubleden, Tom Pillwocker, Baxter, Marholm en niet minder Raffles — verheugden zich op een aangename avond.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag. Thans meer dan 300000 per dag.

DERDE HOOFDSTUK.

Het spook van het kasteel Stratford.

Het kasteel Stratford, dat Tom Pillwocker zich had laten bouwen, was een modern architectonisch kunstwerk. Omgeven door de groote weilanden van Wanstead, grensde het gedeeltelijk aan het Wanstead park, waarvan de toppen der boomen zich met het groen van zijn park vermengden.

De avond was reeds vroeg gevallen.

Het was in de maand October, maar reeds om vier uur begon het te schemeren; donkere wolken trokken door de lucht en juist toen het rijtuig met den laatsten gast van Tom Pillwocker voor het slot Stratford gekomen was, brak er een vreeselijk onweer los, een onweer, zooals men in Londen zelden beleefd had.

De Oostenwind, die meer en meer in kracht

toenam, loeide om het huis en deed deuren, vensters en luiken kleppen. Telkens wanneer een windvlaag de kruinen der boomen boog, dwarrelde een heirleger afgerukte gele bladeren door de lucht om ergens, veel verder, neergesmaakt te worden en daar met ander straatvuil een woeste rondedans te beginnen, dat zich in sommige hoeken verzamelde en daar een ware vuilnisbelt vormde.

Naar gelang het later werd nam de storm in kracht toe, terwijl zich zware regenbuien boven de geteisterde voorsteden ontlastten.

Door den storm werden zelfs boomen ontworteld; de laatste lichtstralen waren verdwenen en een dikke duisternis lag over het park van Wanstead.

De gasten echter bevonden zich in een vroolijke stemming; zij bekommerden zich niet om het noodweer en hieven zelfs een gejuich aan als de bliksemstralen de duisternis doorkliefden.

De bezoekers van Tom Pillwocker bestonden uit de meest uiteenlopende elementen van de Londensche kringen.

Het waren meest geldaristocraten met hunne vrouwen en jonge dandies, die een schitterende carrière tegemoet gingen.

De leden der jockey-club waren bijna allen gekomen. Het geheele gezelschap verkeerde in spanning, waarover men weliswaar niet sprak, maar die ieder gevoelde.

Men wachtte blijkbaar op de komst van één man; en die ééne man was Raffles; ieder was hierop voorbereid.

Natuurlijk was Raffles reeds lang aanwezig. Hij was gekomen als lid van de Jockey club, die allen door Pillwocker waren uitgenoodigd, zoodat hij zich dus ook niet speciaal had behoeven te vermommen, daar het voldoende was in de gedaante te verschijnen, zooals hij altijd in de lokalen der club verscheen.

Het was zijn gewone uiterlijk en het eenige, dat hij gemeerd had te moeten doen, was zijn gelaat nog wat jeugdiger te moeten maken.

Met behulp van zijn kleurwatertjes, had hij zich het voorkomen gegeven van een jongen man van een zes à zeven en twintig jaar.

Daar Brand geen lid was van de Jockey club, had Raffles hem als zijn vriend en secretaris geïntroduceerd.

Zooals gezegd, had de kleine verandering in het uiterlijk van Raffles een verwonderlijke uitwerking.

Hij kon dus gerust ook bij mr. Pillwocker verschijnen, zonder te vreezen, dat hij de opmerkzaamheid van Baxter trok, die er uitzag als een acteur, want deze had in hem nimmer de persoonlijkheid van Raffles vermoed.

Buitendien waren er verscheidene heeren aanwezig, die er gaarne een eed op gedaan zouden hebben, dat hij Sir John Charlton was.

De aarwezigen bevonden zich reeds in een opgewekte stemming, toen plotseling nog een gast werd aangediend.

Men hoorde den buttler luid roepen:

„Lord John Charles Fred William Charlshorst!”

De portières werden geoperd en — Raffles kwam binnen.

De valsche Raffles!

Hij bewoog zich zeer gemakkelijk, maakte zijn compliment voor de dames en nam daarna plaats op den voor hem gereserveerde stoel.

Pillwocker stiet den naast hem zittenden Marholm met den elleboog aan en zei:

„Hebt u Raffles gezien?”

Marholm keek verbijsterd. Ook hij dacht niet anders, dan dat de gezochte het inderdaad was en was buiten zich zelf over de vrijpostigheid, waarmede deze zich in het grootste gevaar begaf.

De bediende, anders gezegd Baxter, die achter den stoel van Pillwocker stond, boog zich eenigszins voorover en fluisterde:

„Kijk nu goed uit je oogen, Marholm, dat is hij!”

Marholm echter was in een uitgelaten stemming. Hij was spoedig over den schrik, om daar Raffles, zoo maar onvermomd in gezelschap te zien verschijnen, heen en liet zich de champagne, waarvan hij reeds ettelijke glazen naar binnen geslagen had, goed smaken.

Bovendien had hij zich voorgenomen om Baxter dezen avond eens goed te plagen. Dat kon hij thans zeer goed doen, daar Baxter in zijn livrei van een der lakeien van Pillwocker, zich gedragen moest als een bediende, terwijl hij, Marholm, behandeld werd als een der huisgenooten van Pillwocker.

Toen Baxter dan ook de zoeven genoemde woorden tot Marholm sprak, wendde deze zich naar zijn onmiddellijken chef om en zei op verwaanden toon:

„Spreek geen onzin, John, en vul mijn glas!”

Baxter trok een scheef gezicht, maar volgde zwijgend het bevel op van den neef van mr. Pillwocker.

Deze stond op en sprak:

„Lord Charlshorst. . . . op het welslagen van onze plannen!”

„In 's Hemels naam, u bederft alles!” fluisterde Baxter; „kunt u uw mond niet houden?”

„Waarde oom, ik raad u aan om beter geschoolde lakeien aan te schaffen”, zei de nieuwe neef. „Die vent bemoeit zich overal mee. Hij behoeft zijn neus toch niet te steken in zaken, welke wij met elkaar bespreken.” Marholm stak een fijne havanah-sigaar op, die Pillwocker hem presenteerde en die Baxter voor het nakijken had.

Waarschijnlijk om deze te troosten, beet Marholm het puntje van zijn sigaar en wierp den hoofd-inspecteur dat midden in het gezicht.

„Wacht maar mannetje, als we eerst maar weer buiten zijn,” mompelde Baxter, terwijl hij zijn secretaris een woedenden blik toewierp.

Doch Pillwocker keek zijn pseudo-lakei bestraffend aan, zoodat de hoofd-inspecteur van politie nu wel moest zwijgen. Hij had er veel spijt van, dat hij zich met deze comédie had bemoeid, want Marholm, — dat zag hij, — rekende het zich tot een ware vreugde, dat

hij den hoofd-inspecteur kon blameeren en sarren.

Hij dronk op de gezondheid van lord Charlshorst, met wien hij in een druk gesprek gewikkeld was.

„Waar blijft toch de witte dame van het kasteel Stratford?” vroeg lord Charlshorst eensklaps, „men heeft mij namelijk verteld, mr. Pillwocker, dat het in uw kasteel spookt!”

„Geef maar goed acht, mijn jongen, het zal wel dadelijk beginnen te spoken!” merkte de „vlooi” op.

Baxter gaf hem een stomp en zei:

„Zwijg toch!”

Hij nam zijn presenteerblad en wilde naar een anderen gast gaan. Maar Marholm, die zich over den stomp geërgerd had, stak zijn rechtervoet vooruit, zoodat Baxter struikelde en op den grond viel.

De andere bedienden snelden toe en er ontstond een kleine opschudding, doordat de algemeene opmerkzaamheid thans gericht was op de plaats, waar de onhandige bediende gevallen was.

Pillwocker, die, de onhandigheid ziende van Baxter, er nu ook spijt van had, dat hij deze voorgesteld had als lakei te fungeeren, voegde hem eenige ruwe en bestraffende woorden toe, zoodat de arme Baxter zich wenschte in het land waar de peper groeit.

Marholm echter lachte in zijn vuistje en trok zich van het geheele geval niets aan.

De neef van mr. Pillwocker maakte van deze gelegenheid gebruik en ging, alsof hij er iets te doen had, naar den gewaanden Raffles.

Deze fluisterde zijn buurvrouw juist iets in het oor, waarover zij bloosde. De „vlooi” stond er met open mond bij, daar hij met schrik en verwondering zag, dat deze Raffles een pruik droeg.

Hij ging zwijgend naar zijn plaats terug, waar Baxter intusschen weer wat op verhaal was gekomen. Een der andere lakeien bediende verder, terwijl hij achter den stoel van den huisheer bleef staan.

Nu en dan keek hij woedend diens neef aan, doch deze lachte en zei:

„Gij kent uw vak niet, waarde heer!” De „vlooi” keek Baxter daarbij met een boosaardig lachje aan.

Pillwocker vatte het gesprek weer op en zei:

„Het is waar, dat omtrent het oude kasteel Stratford het gerucht loopt, dat daar een witte vrouw heeft gespookt; men zegt, dat het de voormalige bezitster van het oude kasteel is, die door een geheime en verschrikkelijke misdaad om het leven kwam!”

„Dat is zeer interessant!” riepen de dames.

„En heeft de witte dame zich hier ook reeds vertoond?” vroeg lord Charlshorst verder.

„Aan mij nog niet,” verzekerde Tom Pillwocker; „zooals de meesten uwer wel zullen weten, is dit gebouw opgetrokken op de grondvesten van het oude kasteel. Indien het al waar is, dat vroeger een witte vrouw heeft gespookt in het voormalige kasteel, dan is daarmee nog niet gezegd, dat de geest zich ook in het nieuwe kasteel zal demonstreeren; mijn vrouw beweert echter, het spook gezien te hebben. Maar op die verklaring mag men geen staat maken, want mijn vrouw lijdt aan overprikkelde zenuwen en daardoor kan zij ook heden de honneurs niet waarnemen!”

Het was voor het eerst, dat er sprake was van de gastvrouw, die nog geen der gasten had gezien, maar dit geschiedde zóo terloops, dat de meesten er niet eens acht op sloegen; alleen Raffles, de echte wel te verstaan, dus Sir John Charlton, lette er op en besloot het te onthouden, want hij had vreemde dingen in verband met de echtgenoot van den gastheer gehoord.

Intusschen ging het gesprek zijn gewonen gang.

„Spoken zijn ook rare dingen,” beweerde Lord Charlshorst, „ik heb eens een geschiedenis beleefd, — neen, ik wil er maar niet meer aan denken, het was vreeselijk!”

„Vertellen, vertellen!” riep men van alle kanten.

„Daarvoor moet men eigenlijk in een goede stemming zijn. Maar als u het dringend verlangt. . . ik verzoek u echter mij later geen verwijten te maken. . . . Dergelijke geschiednissen zijn wel aardig, maar maken alleen dan den gewenschten indruk, wanneer men ze een weinig enscèneert. Ik moet zeggen, dat de elementen vanavond wel meewerken.”

Terwijl Charlshorst deze woorden sprak, ratelde een donderslag met zóoveel geweld vlak boven het huis, dat het scheen alsof dit op zijn grondvesten dreunde.

De gasten kwamen er van onder den indruk en ofschoon allen het eigenlijk griezellig vonden, drongen zij er juist op aan, zoo'n spookhistorie nu te vertellen.

„Goed,” zei Charlshorst, „dat wil ik wel doen, maar dan moet ik ook wat medewerking hebben, mr. Pillwocker wees zoo goed, de lichten uit te draaien. Dit is noodig om deze geschiedenis naar waarheid te kunnen vertellen!”

Pillwocker stiet Baxter aan.

„Merkt u het?” fluisterde hij. „Hij gaat direct op zijn doel los,” en tot zijn bedienden riep hij:

„Draai het licht uit! Ik hoop, mijne heeren, dat u mijn brandkast zult sparen, want ik heb er niet minder dan 20,000 pond sterling in! Het zou een aangename geschiedenis kunnen

worden, als Raffles plotseling tusschen ons opdook!"

Men begon te lachen. De dames waren in koortsachtige spanning; de lichten werden uitgedraaid....

"Wat heb ik u gezegd?" vroeg Watkins, die met Raffles gewed had, aan dezen. "Raffles laat zich niet zien!"

"En ik wil er wel op wedden, dat hij reeds in het voorvertrek is!" antwoordde Raffles; op dat oogenblik werd het pikdonker in het vertrek, waarvan Raffles gebruik maakte, om geruischloos op te staan, en zonder dat de anderen het merkten, de zaal te verlaten.

Buiten het vertrek trof hij Charly Brand.

"Hoor eens, Charly," zei Raffles, "Baxter heeft zich vermomd en is hier. Misschien heb jij hem ook al gezien; hij is als lakei verkleed en hij is zoo even op den grond geduvelde, toen Marholm, die hier voor een bloedverwant van den gastheer doorgaat, zijn been uitstreckte. Ik heb alles wel gezien en veronderstel, dat de vloer van deze gelegenheid eens gebruik maakt, om zijn chef eens stevig, wat men noemt, te pesten. Die twee zijn water en vuur.

"Wanneer Baxter zich vermomd heeft weet ik natuurlijk niet, maar ik denk zoeven hier. Ik wil wedden, dat hij zijn uniform ergens verborgen heeft. Tracht die te vinden en breng haar in onze auto, die bij het station Barking staat."

"All right!" riep Brand en snelde weg.

Daarop ging Raffles weer naar de zaal terug.

Intusschen was lord Charlshorst begonnen te vertellen:

"Het geschiedde in het kasteel van een mijner bekenden in de Schotsche hooglanden. Het was nacht. Bliksemstralen doorklieften evenals thans de lucht, de donder rolde — precies een nacht zooals die van heden.

"De eigenaar van het kasteel was lijdend. Men voorspelde hem hetzelfde einde, als dat van al zijn voorgangers, waarvan niemand een natuurlijke dood was gestorven! Er rustte een vloek op het kasteel."

Toen lord Charlshorst zoo ver gekomen was en allen ademloos aan zijne lippen hingen, zweeg hij plotseling stil.

Allen hielden den adem in en een elk voelde zijn hart tegen zijn ribben kloppen. Nu en dan rolde een verwijderde donderslag als een dreigende waarschuwing door de lucht. Het was een oogenblik, om nimmer te vergeten.

Ofschoon het donker was in het vertrek, waren aller oogen een weinig aan de duisternis gewend geraakt, zoodat men elkaars gelaat toch nog flauw kon onderscheiden.

Allen staarden naar den verteller, wiens

gelaat spookachtig bleek scheen geworden te zijn. Het was alsof er een lijkkleurige gloed vanuit straalde.

Ademloos keek men hem aan, terwijl hij nog steeds bleef zwijgen.

Eensklaps echter nam hij weer het woord en vroeg op hollen toon, alsof zijn stem uit de ingewanden der aarde kwam: — „mijne heeren hebt u daar juist niet wat gehoord?"

Hij sprong op en stond daar zoo wit als een spook. . . . deze plotselinge schrik in verband met de duisternis, die het gezelschap omringde, miste haar uitwerking niet. Niemand dacht er aan om lord Charlshorst te volgen, toen deze plotseling de deur opendeed en in een zijvertrek verdween.

"Het kwam mij voor alsof ik iemand hoorde kermen" . . . beweerde een dame, wier verbeeldingskracht tamelijk groot was.

"Er beweegt zich iemand!" zei de neef van mr. Pillwocker.

Op het zelfde oogenblik gebeurde er iets, waaraan Pillwocker zeker niet had gedacht.

Een deur, maar niet die waardoor lord Charlshorst verdwenen was, werd geopend.

Met lange linnen kleeren aan verscheen een lange gestalte. Voor zoover de witte doeken het gezicht onbedekt hadden gelaten, zag men den schedel van een doode — met diepliggende oogen, vreeselijk dunne lippen, waarom een grijnslach speelde.

Op de wit linnen kleeren vertoonde zich een lange, bloedige streep.

Zonder een woord te spreken, ging deze schrikwekkende gestalte met een klagend geluid naar de tafel.

Langzaam, stap voor stap kwam het spook nader.

De gasten zaten te trillen van angst, maar de een durfde voor den ander niet weg te loopen, zoodat allen met stokkende adem bleven zitten.

Maar naar gelang het spook nader kwam, zonk de moed meer en meer, tot eindelijk een der meest vreesachtigen, opstond en als een wervelwind het vertrek uitsnelde.

Dat was het teeken voor een algemeen, „sauve qui peut."

De dames gilden en vielen in zwijm. De clubgenooten van lord Lister snelden angstig naar de voordeur. Eenige heeren namen de in zwijm gevallen dames op en droegen ze weg en toen het spook de tafel genaderd was, werd zelfs Tom Pillwocker angstig, wierp zijn stoel omver en vluchtte.

De stoel viel op de voeten van Baxter, die zich aan Marholm vasthield.

Het zware meubel was net op diens gevoeligste eksterooft terecht gekomen en Baxter jammerde van pijn.

Marholm hield dat voor angst, temeer daar zijn chef hem fluisterend toevoegde:

„Spoedig! wij moeten onmiddellijk vluchten!”

„Wij maken ons bespottelijk inspecteur, dat is immers geen spook!” wierp Marholm tegen.

„Maar wij moeten doen alsof het er wel een is,” fluisterde Baxter.

„U beeft, inspecteur!”

Baxter trok Marholm met zich mede het vertrek uit; toen deze nog eens achterom keek, zag hij, dat de geheele zaal leeg was.

In het midden stond alleen nog het spook en verkondigde, met hoog opgeheven armen, onheil. . . .

Maar wat was dat?

Het kwam Marholm voor alsof aan de voeten van dit spook zich het lichaam van een jongen man bevond. . . .

De deur viel dicht.

Thans kwamen de gasten, vooral de heeren, in de helder-verlichte aangrenzende vertrekken, weer tot bezinning. Zij lachten nu zelf om hun plotselingen angst, maar niemand dacht er aan, om weer naar de donkere zaal terug te keeren.

„Waar is Sir John Charlton toch?” vroeg Watkins, de dandy.

Niemand wist het en allen begonnen naar Sir John te vragen.

„Och, hemel, Sir John Charlton is achtergebleven,” riepen verscheidene stemmen.

„Nu is het tijd,” zei inspecteur Baxter, die meende nu zijn slag te kunnen slaan, hij trok zijn revolver, deed de deur open, maar op dit oogenblik hoorde men een kreet, die allen door merg en been ging.

„Dat was het spook!” beweerde Tom Pillwocker toen de lampen in de zaal weer opgestoken waren.

Al de gasten drongen de zaal weer binnen. Een vreemd schouwspel vertoonde zich daar aan hun blikken.

De groote brandkast, waarvan Pillwocker gesproken had, was met geweld opengebroken en stond wijd open.

Voor deze brandkast danste het spook heen en weer, huppelde dan eens op het linker, en dan weer eens op het rechterbeen en stiet gillende en kermende kreten uit.

Het doodenmasker was op den grond gevallen, het angstzweet stond het spook op het voorhoofd en ieder herkende — lord Charlshorst.

Hij deed vergeefsche pogingen om zijn rechterhand uit den vossenklem te bevrijden.

Thans bemerkte men ook nog een der gasten, die zonder zich te bewegen, doodsbleek en bewusteloos, op den grond lag. Deze was

waarschijnlijk bij de verschijning van het spook in zwijm gevallen en blijven liggen.

„Dat is Charlton,” riep Watkins; „hij ligt in onmacht!”

Verscheidene heeren bogen zich nu over Sir John Charlton, die langzamerhand weer tot bewustzijn kwam.

„Ik gevoel mij zeer ziek,” zei hij.

„Breg den baronet naar de eerste étage van mijn huis,” gebood Tom Pillwocker.

Men droeg Raffles zeer voorzichtig naar de eerste étage en legde hem daar te bed.

„Nu gevoel ik mij veel beter,” sprak de zieke, zoodra hij gemakkelijk lag. Hij maakte zijn excuses, dat hij zooveel last veroorzaakte en drong er bij de heeren op aan, dat zij zich weer naar beneden zouden begeven, in de eerste plaats om het feest niet te verstoren en ten tweede omdat zij misschien een handje konden helpen bij de arrestatie van Raffles, die, zooals nu bleek, toch waarlijk het huis had weten binnen te dringen.

De heeren waren inderdaad nieuwsgierig naar den afloop, zoodat zij zich niet lang lieten bidden, maar spoedig het vertrek verlieten en Raffles alleen lieten.

Intusschen had zich beneden een ander tooneel afgespeeld. Baxter was voor den gevangene gaan staan. . . .

„Gij zijt ontmaskerd, lord Charlshorst!” riep hij triomfantelijk. „Beken nu maar dat je Raffles bent.”

„Ik verzeker u bij alle heiligen, dat ik Raffles niet ben!” kermde lord Charlshorst.

„Wat? Ontken je nog? Bij den eersten blik heb ik je reeds herkend!”

„Ik ben Raffles niet, maak mij toch los!”

„Je weet wel beter,” zei Baxter, die zijn waardigheid als hoofd-inspecteur van politie wilde toonen.

Maar Tom Pillwocker klopte Baxter onophoudelijk op de schouders en liep met groote stappen de zaal op en neer. Hij was buiten zich zelf van hoogmoedige verrukking.

„Wat zegt u van deze grap, dames en heeren?” riep hij uit. „Ik moest detective geworden zijn.”

Men hoorde een algemeen bravo.

„Het spel moet nu maar een einde nemen!” riep de heer des huizes tot Marholm. „Doe thans uw plicht en help den hoofd-inspecteur van politie, om dat individu naar Scotland Yard te brengen!”

Intusschen had men den valschen Raffles uit het vangijzer bevrijd. Het kwam Baxter natuurlijk riet in de gedachte, dat deze man Raffles niet zou zijn.

Met de handen in zijn zakken stond hij te lachen, terwijl de valsche Raffles herhaalde malep uitriep:

„Ge hebt geen recht om mij te arresteeren, ge zijt eenvoudig een der bedienden!”

„Dat is een nieuwe titel voor den hoofd-inspecteur van politie,” zei Marholm. „Hij is nu een lakei van het gerecht!”

„Spaar je grappen en haal mijn uniform, opdat hij zien kan dat ik Baxter ben!” beval de hoofd-inspecteur.

„Dat kan men ook zonder uw uniform wel zien, inspecteur!” beweerde Marholm.

„Zeker, Marholm!” zei Baxter gevlaid. „Dat ziet men reeds aan mijn intelligent gezicht.”

„Als men daarnaar moest oordeelen, inspecteur,” zei Marholm brutaal, „zou men zeggen, dat u een idioot bent.”

Marholm was reeds buiten de deur, toen Baxter dreigend zijn vuist ophief.

Intusschen schaarde zich het geheele gezelschap om den gevangene.

„Dat is Raffles dus, de langgezochte Raffles!” ging het van mond tot mond. Men bekeek als een wonderdier den armen lord Charlshorst, die met een pijnlijk gezicht zijn arm, die in den vossenklem had gezeten, wreef. Hij mocht van geluk spreken, dat zijn arm niet afgeknelde was in het krachtige klemijzer maar had toch nog zóóveel pijn, dat hij haast geen woord kon uitbrengen.

Dat behoefde ook niet, want Baxter sprak wel voor hem.

„Ja, dat is Raffles, de beruchte Raffles,” riep hij uit, „die eindelijk door mij, den hoofd-inspecteur van politie, Baxter aan het gerecht zal overgeleverd worden.”

Intusschen kwam Marholm weer binnen.

„Ik kan uw uniform niet vinden, inspecteur,” meldde hij.

„Zij hragt aan den kapstok in de hall, onder mijn pels!” zei Baxter.

„De pels is er wel, maar de uniform niet,” hield Marholm vol.

„Ik geloof niet, dat u hoofd-inspecteur van politie bent!” riep de valsche Raffles, die zich aan dezen laatsten stroohalm wilde vasthouden.

Maar Pillwocker maakte er een eind aan door te verklaren:

„Ik sta er voor in, dat deze heer hoofd-inspecteur van politie Baxter is, maar dat doet overigens aan de zaak niets af. Wij hebben je er op betrapt, dat je mijn brandkast wildet bestelen en dat is een misdaad. Is dat niet zoo, inspecteur Marholm?”

„Iemand, die een brandkast bestelt,” merkte Marholm op, „is zeker een misdadiger, maar . . .”

„Wat maar?” riep Baxter.

„Hij, die een leege brandkast bestelen wil, is gek!”

„Heeft iemand je daarnaar gevraagd?” riep Baxter.

„Neen, ik wilde u dit alleen maar mededeelen.”

„Houd je flauwe grappen maar voor je! Wat wilde je er mee zeggen?”

De vloc lachte.

„Geloof u waarlijk, dat Raffles een leege brandkast zou openen?”

„Maar dat zie je toch wel, Marholm. Wat beteekenen toch je geheimzinnige gezegden? Je ziet het toch zelf!”

„Goed,” zei de „vloc”, „alles wat ik gezegd heb zei ik, opdat u mij later geen verwijten zoudt kunnen maken!”

Intusschen kwam het rijtuig voor, waarmede Raffles naar Scotland Yard getransporteerd zou worden.

„Waar is Sir John Charlton toch?” vroeg de „vloc” nieuwsgierig.

„Bekommer u niet om mijn gasten,” bromde Pillwocker, die er zich op beroemde, dat er leden van den hoogen adel in zijn huis aanwezig waren.

„Baron Charlton is boven en zal wel weer zoo gezond als een visch zijn!”

„Dat denk ik ook,” zei de „vloc” en maakte daarbij een komisch gebaar.

Terwijl dit alles beneden werd afgespeeld — en hierover verliep een geheele tijd — viel er op de bovenverdieping een andere, niet minder belangrijke scène voor.

Raffles had daar gewacht, totdat zijn vrienden zich verwijderd hadden, stond daarna uit het bed op, bracht voor den toiletspiegel van Pillwocker zijn haar in orde en ging vergenoegd door de weelderig ingerichte vertrekken. Het derde vertrek was de studeerkamer van den heer des huizes.

In een der hoeken stond een massieve ijzeren kast.

Raffles bracht plotseling zijn wijsvinger aan het voorhoofd. . . .

Hij herinnerde zich, dat het hoofdkussen, waarop hij enkele oogenblikken gelegen had, zeer hard was en hij ging weer naar de slaapkamer.

Jawel, onder het kussen lagen de sleutels van Pillwocker.

Raffles haalde ze er onder vandaan, keerde daarna naar het studeervertrek terug en opende de kast.

Drommels! Dat was de kast, waarin een gedeelte van het kapitaal van Pillwocker geborgen was — ongeveer 30,000 pond sterling aan banknoten en effecten.

Raffles liet de effecten liggen, maar stak de banknoten, die de helft van de bezittingen vertegenwoordigden, in zijn zakken.

„Het is noodig, dat Pillwocker een kleine

aderlating ondergaat," dacht hij bij zich zelf.

Daarna sloot hij de kast weer dicht.

Hij ging voor het schrijfbureau zitten en schreef:

„Waarde mr. Pillwocker!

Zooals u wel kunt denken, heb ik gebruik gemaakt van uw vriendelijke uitnoodiging. Uw soirée was hoogst aangenam. Maar opdat gij u er nu ook van kunt overtuigen, dat Raffles, de echte Raffles, bij u geweest is, heb ik mij veroorloofd, 15000 pond sterling voor het

algemeen welzijn in bewaring te nemen. — Mijn visitekaartje kunt u in de brandkast vinden. Ik verzoek u om de Jockey Club er mee in kennis te stellen, dat ik aanwezig ben geweest, want er is door twee der heeren een weddenschap aangegaan, dat Raffles uw uitnoodiging wel zou aannemen en dientengevolge heb ik van Mr. Watkins nog 500 pond sterling te vorderen.

Steeds tot wederdienst bereid, uw

JOHN RAFFLES."

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

VIERDE HOOFDSTUK.

Baxter is wanhopend.

Nauwelijks had Raffles zijn handtekening onder het briefje gezet, of hij hoorde beneden een luid geraas.

Dat gebeurde op het oogenblik, toen Baxter met den gevangene in twistgesprek was.

„Het is tijd dat ik heenga," dacht Raffles. Hij opende een tweede deur, toen hij plotseling iemand hoorde snikken. Hij bleef staan en luisterde; het geluid kwam uit het vertrek dat zich ter rechterzijde van de gang bevond.

Raffles sloop voorzichtig nader, luisterde even en deed toen stilletjes de deur open.

Wat hij toen zag, deed hem den adem in houden. Vóór zich, doch met den rug naar hem toegekeerd, zag hij een elegant gekleede dame zitten. Zij leunde met het hoofd in de handen en zat met een onuitsprekelijk droeven blik voor zich uit te staren. Dit beeld van ellende en droefheid in dit met overdadige weelde gestoffeerde huis trof hem buitengewoon, maar er kwam nog iets bij, dat hem sprakeloos eenige oogenblikken als aan den grond genageld hield.

De dame, die zooals Raffles onmiddellijk begreep, niemand anders was dan Mrs. Pillwocker, de echtgenoot van den heer des huizes, die zoogenaamd van wege hare prikkelbare zenuwen de honneurs niet kon waarnemen, zat voor een kaptafel met een grooten spiegel die het beeld der vrouw van terzijde, maar overigens zeer duidelijk weerkaatste.

Dat spiegelbeeld was het, dat Raffles eenigszins deed ontstellen. Wanneer hij, zonder overigens zijn gelaatstreken te veranderen, zich als dame had gekleed en zijn haar evenzoo had opgemaakt, zou hij als twee druppelen water geleken hebben op de vrouw, die daar zoo treurig terneer zat.

Raffles had zich bij zijn vermommingen te

vaak in den spiegel bekeken, om niet precies te weten hoe hij er uit zag en hij moest onmiddellijk erkennen, de dame die daar zat was een vrouwelijke Raffles ten minste wat uiterlijk betreft.

Daar hij zich reeds dadelijk had voorgenomen de ongelukkige vrouw te helpen en nu deze gelijkenis met zich zelf zag, besloot hij hiervan gebruik te maken. Hij wist weliswaar op dat oogenblik nog wel niet op welke wijze, maar de details zouden hem later wel te binnen schieten.

Hij aarzelde dan ook geen oogenblik en ging de kamer een paar schreden meer naar binnen.

Mrs. Pillwocker had zeker eenig geluid gehoord, want plotseling stond zij op en zag den vreemdeling.

„Mijnheer...." begon zij, zichtbaar ontsteld.

Doch Raffles legde den vinger op den mond en zei:

„Mylady! Ik heb uw snikken gehoord en ben onaangediend binnengekomen; vergeef mij deze vrijpostigheid, die ik niet alleen uit nieuwsgierigheid beging. Ik ben u vreemd, maar verzeker u dat ik mij uw leed meer aantrek dan u denkt!"

Mrs. Pillwocker kreeg dadelijk vertrouwen in den vreemdeling; maar het eigenaardige van haar toestand deed haar zwijgen.

Raffles ging voort:

„U ziet in mij iemand, die strijd voert tegen alles wat men huichelarij en bedrog noemt. Mag ik de oorzaak van uw verdriet weten, mylady?"

Terwijl de tranen over haar wangen rolden, glimlachte zij.

„Uw grootmoedigheid stel ik op prijs, mijn-

heer," antwoordde zij. „Maar hoe zoudt u mij kunnen helpen? Ik ben een arme ongelukkige vrouw! En mijn vendriet is zuiver van persoonlijken aard!"

„Stel gerust vertrouwen in mij en verklaar u nader," drong Raffles aan.

„Dat kan ik met een enkel woord doen, sir!" zei de dame nu. „Ik lijd vreeselijk onder het harde régime van mijn echtgenoot. Hij behandelt mij als een dienstmeid of nog erger, onder het voorwendsel, dat ik hem reden geef tot jaloerschheid, maar de hemel is mijn getuige, dat ik nimmer getracht heb mijn man ontrouw te zijn. Ik weet echter heel goed, dat hij er een andere reden voor heeft."

Raffles nam een stoel, ging zitten en zei:

„Openbaar mij alles! Houd u er van overtuigd dat u in mij een vriend hebt gevonden!"

„Ach, als u mij slechts helpen kondt om hier vandaan te komen!" snikte zij. „Mijn driejarig huwelijk is een aaneenschakeling van mishandelingen en ongelukken.

„Nu het mijn echtgenoot gelukt is, zich ook de rest van mijn vermogen toe te eigenen, zie ik geen mogelijkheid meer om van hem af te komen."

„Hadt ge een groot vermogen?"

„Ongeveer 40,000 pond!"

„Hebt u dan niets meer van uw groot vermogen over gehouden, mrs. Pillwocker?" vroeg Raffles.

„Neen, hoegenaamd niets meer!"

„Dan heb ik op dit oogenblik 15,000 pond voor u beschikbaar," zei Raffles. „Ik zal dit bedrag zoodanig voor u beleggen, dat uw echtgenoot er niet het minste recht op heeft en het zich nooit zal kunnen toeëigenen. Hij behoeft er echter niets van te weten en kan dan zelfs nooit op de gedachte komen er naar te zoeken.

Het zal u ten minste voorloopig in staat stellen om onafhankelijk te kunnen zijn."

En bij deze woorden liet Raffles haar de banknoten zien, die hij zoeven uit de kast van Pillwocker genomen had.

Verrast en sprakeloos keek zij hem aan.

„Mag ik dat aannemen, mijnheer?"

„Ik verzeker u op mijn eerewoord, dat u het zonder de minste gewetenswroeging als uw eigendom kunt beschouwen," zei Raffles.

„Dan aanvaard ik het dankbaar. Ik ben bereid, mijnheer. . . ." Zij zweeg, als zocht zij naar zijn naam.

„Noem mij eenvoudig de „Groote Onbekende", " zei Raffles lachend. „Ik heb zooveel namen, dat het op een erkele meer of minder niet aankomt."

„Welnu dan, mijnheer „Onbekend", ik hoop eenmaal in de gelegenheid te komen u ook

wederkeerig van dienst te kunnen zijn," zei Mrs. Pillwocker.

„Dat kan misschien spoediger gebeuren dan u denkt! Bent u bijvoorbeeld bereid om een opdracht, die de „Groote Onbekende" u misschien geven zal, ten uitvoer te brengen?" vroeg Raffles.

„Ja zeker mijnheer, want ik vertrouw u. En wel zóódanig, dat ik u nog wel meer wil openbaren, door u te verzoeken, als u ten minste invloed op mijn echtgenoot hebt, om hem er toe aan te sporen dat ik de reis naar Abessinië niet met hem behoef mede te maken!"

„Zoo! Zoudt u dan mede naar Abessinië gaan?" vroeg Raffles.

„Ja! En ik vrees dat ik niet tegen het klimaat zal bestand zijn. Het is mijn dood!"

Raffles begon te lachen en zei:

„Goed! Ik raad u om dan te doen, zooals ik u over een paar dagen zal voorstellen. En nu, leef wel!"

Hij stond op en was spoedig verdwenen.

Aan het naaste station stapte hij in den trein en reed naar de halte Barking. Daar stond zijn auto gereed en reeds van verre wenkte Brand.

„Heb je de uniform, Charly?" vroeg hij.

„Ja!" antwoordde deze.

„Dan maar vooruit! James, naar Scotland Yard!"

Henderson, die aan het stuurrad zat, schakelde onmiddellijk de derde versnelling in en wég snorde de auto.

Onder het rijden, trok Raffles zijn bovenkleeren uit. Charly hield hem een kleinen spiegel voor en Raffles trok de kleeren van den hoofd-inspecteur van politie aan en deed een puntbaardje om, zoodat men hem nauwelijks van Baxter onderscheiden kon.

De jarenlange omgang met dezen ambtenaar hadden hem met diens trekken zoo vertrouwd gemaakt, dat hij met de vermomming niet de minste moeite had.

De auto hield stil in de nabijheid van Scotland Yard en bleef op den hoek van Exeterstreet wachten.

Raffles ging te voet naar het groote gebouw, waarvoor eenige agenten stonden.

Zij groetten Baxter, zonder dat iemand argwaan koesterde.

De Lord ging naar binnen. Hij liep vlug eenige gangen door en deed daarna, op dezelfde wijze als Baxter dat gewoonlijk deed, de deur open, die naar diens bureau leidde.

Een agent, die bezig was te schrijven, stond op.

„Wacht even buiten het bureau!" riep de binnentredende hem toe.

De agent groette en gehoorzaamde.

Raffles ging nu aan de schrijftafel van

Baxter zitten en vroeg door de telefoon het nummer van den officier van justitie.

„Hier inspecteur Baxter,” meldde hij zich, toen hij aansluiting kreeg. „Zoo even heb ik Raffles gearresteerd!”

„Inderdaad, gearresteerd?” klonk het van de andere zijde van den draad. „U weet toch wel, inspecteur, dat u zich reeds eenige malen vergist heeft!”

„Thans is iedere vergissing buitengesloten,” ging Raffles voort. „De arrestatie heeft plaats gehad te midden van een groot gezelschap!”

„Hebt u hem misschien verrast?”

„Ja! mr. Pillwoker en ik hebben er iets op gevonden om hem te arresteren. Aan het dessert zat de vos in de val!”

„U spreekt in raadselen, inspecteur! maar wat wenscht u?” vroeg de secretaris van den officier, die hem te woord stond.

„Ik heb dadelijk een tamelijk groote som noodig,” zei Raffles, „om alles nader aan het licht te brengen en verzoek u daarom mij dadelijk de premie te zenden, die er op de arrestatie van Raffles gesteld is.”

De secretaris aarzelde en zei:

„Dat gaat zoo maar niet. . . .”

„Spreek er dan met den officier van justitie over,” hernam Raffles. „U weet toch wel dat u op mij kunt vertrouwen!”

Ik kan op het oogenblik geen geld los maken, maar sta met mijn gansche vermogen borg.

„Het is er mij slechts om te doen spoedig contanten in handen te krijgen.”

„De premie is 1000 pond, inspecteur!”

„Dat weet ik,” zei Raffles, „dat is nog geen kapitaal; zend ze mij dus spoedig naar Sloanestreet 87, aan het adres van Sir John Charlton, baronet. Ik heb aan dezen heer veel te danken bij de arrestatie van den meesterdief, hij heeft zich bereid verklaard mij nog verder te helpen en daar ik van nacht nog op reis moet, heeft hij zich welwillend beschikbaar gesteld, om de premie voor mij in ontvangst te nemen. Met diens hulp hoop ik ook spoedig in staat te zijn de medeplichtigen van den gentleman-inbreker te kunnen arresteren.”

„Als u met uw eigen vermogen borg wilt stellen,” antwoordde de secretaris, „dan zal ik u het geld onmiddellijk laten bezorgen. U blijft er natuurlijk borg voor?”

„Ik blijf er borg voor, want Raffles is nu beslist gearresteerd!”

„Welnu, dan feliciteer ik u hartelijk!”

„Ik dank u wel.”

Nadat Raffles den hoorn op den haak had gelegd, drukte hij op den knop van een elektrische bel en er verscheen een agent.

„Telefoneer dadelijk naar Barking en vraag

het adres van een zekeren lord Charlshorst!” beval hij.

De agent ging heen. Raffles opende de lade van het schrijfbureau en haalde een map te voorschijn, waarop stond:

Stukken betreffende Raffles.

Hij nam een nieuw vel papier en schreef daarop:

Mislukte arrestatie van 16 October.

Bericht voor den officier van justitie.

Geplaagd door den hoogmoedsduivel en er van overtuigd zijnde, dat ik slechts mijn handen behoefde uit te steken om Raffles te arresteren, liet ik mij door mijn vriend Pillwoker overhalen, om in diens huis een tooneelvoorstelling bij te wonen, die er voor dienen moest om Raffles te vatten. Daar ik van mijn jeugd af aan goed van vertrouwen was, viel ik op den aangewezen persoon aan, maar dat was Raffles niet; die is mij weer ontsnapt. Tot mijn groote voldoening kan ik echter melden, dat het mij door de hulp van den rechten Raffles ten minste gelukt is den valschen Raffles te pakken, die in de. . . .

„Lord Charlshorst woont Churchstreet 17 Barking”, werd juist door den agent gerapporteerd.

De valsche Baxter wees met de hand naar de deur. De agent vertrok. Daarna ging hij voort met schrijven:

. . . . Churchstreet 17, Barking woont.

Het zal nu voor de onderzoekende autoriteiten noodig zijn, om dadelijk te beginnen met de navorschingen omtrent dit individu. Het is in ieder geval reeds in het belang van den goeden naam van Lord Lister, dat men voor goed aan dergelijke nietswaardige menschen den lust ontnemt, om zich te bedienen van den naam van iemand, die de verdienste heeft, mij, den hoofd-inspecteur van politie, Baxter, bij den neus te nemen.

Hoogachtend,

Hoofd-inspecteur BAXTER.

Raffles drukte weer op den knop en de agent kwam weer binnen.

„Breng dit bericht dadelijk naar den officier van justitie Smith!”

„Zeer goed!” zei de agent.

Hij ging onmiddellijk heen en liep zoo snel als hij kon, want hij kende het humeur van den hoofd-inspecteur van Scotland Yard.

De valsche inspecteur van politie sloot nu weer de lessenaar en ging heen.

In de gang ontmoette hij de „vloot”.

Marholm ontstelde, leunde tegen den muur en keek zoo bleek als een doode zijn chef aan.

„Wat? Bent u er al inspecteur? Voor eenige minuten zat u toch nog in het rijtuig?” stamelde hij.

„Wel, Marholm, je kunt toch wel weten dat het onmogelijke voor Baxter slechts een kleinigheid is. Alleen datgene, wat mogelijk is, gelukt hem nooit,” zei Raffles.

Weg was hij! Marholm keek hem verbluft, met open mond na.

Dat was een gekke geschiedenis!

Plotseling keerde hij zich om, gaf zich een klinkende klets tegen het voorhoofd en schreeuwde:

„Houdt hem; Raffles!”

Tegelijkertijd rende hij als een bezetene de trappen af en de gang door, om hijgend naar adem bij de poort aan te komen, juist op het oogenblik, dat daar het rijtuig stil hield, waarin Raffles zat met zijn arrestant van de soirée bij Pillwocker.

Toen Baxter van uit het rijtuig het woord „Raffles” hoorde, sprong hij er uit. Hij riep reeds van uit de verte, terwijl de agenten zijn gevangene in bewaring brachten, tot Marholm:

„Ezel, Raffles zit immers in het rijtuig!”

„Nee, Raffles heeft de kleeren van inspecteur Baxter aan!” riep Marholm.

„Wat?” schreeuwde Baxter en keek zijn gevangene aan.

Inmiddels waren op het geroep van Marholm eenige agenten en detectives komen toelopen en toen zij Marholm nog maar steeds hoorden roepen:

„Raffles heeft de kleeren aan van inspecteur Baxter, houdt hem!” wierpen zij zich als één man op Baxter, die her- en derwaarts getrokken werd en alle mogelijke moeite deed, om zijn aanvallers van zich af te weren.

Eindelijk gelukte het hem zóóveel lucht te krijgen, dat hij weer praten kon en hij riep:

„Je bent krankzinnig! Ik ben immers Baxter!”

„Dat kan iedereen wel zeggen. Waar is uw uniform?” schreeuwden de agenten terug.

„Ja, waar is mijn uniform?” riep Baxter, terwijl hij de agenten van zich afstiet.

Intusschen kwam Marholm er bij.

„Laat inspecteur Baxter toch los! Hij die de uniform aan heeft is Raffles!”

„Wat?” riep Baxter, „was er iemand die mijn uniform aan had?”

De agent, die het bericht van Raffles bezorgd had, kwam op dat oogenblik terug, groette en zei:

„De officier van justitie laat u bedanken!”

Baxter keek hem aan.

„Waarvoor?”

„Voor het bericht, wat ik zoeven heb bezorgd, inspecteur. Hij heeft mij opgedragen u te zeggen, dat hij nog nooit zulk een goede karakterteekening van u ontvangen heeft als heden.”

Baxter begreep er niets van, maar er werd weer getelefoneerd en hij ging naar het toestel.

„Inspecteur, het geld is reeds met een bode afgezonden, zend er een quitantie voor!” klonk het.

„Welk geld?” vroeg Baxter.

„Mijn hemel, inspecteur, u bent heelemaal in de war. Ik heb zoo even met den officier van justitie gesproken en die heeft dadelijk zijn toestemming gegeven om u de premie uit te betalen voor de arrestatie van Raffles.”

„Aan mij voor de arrestatie...?” stamelde Baxter. „Wanneer komt dat geld?”

„Dat is reeds in Churchstreet 17, Barking!”

„In Churchstreet... Kerel, ben je krankzinnig?” raasde Baxter.

„U hebt immers order gegeven om het daarheen te zenden en weet zeer goed dat u er met uw particulier vermogen borg voor bent gebleven, als het geld in verkeerde handen zou komen!”

„Ik... met mijn vermogen?... Ik woon toch niet in Churchstreet?!”

„Nu wordt het toch al te gek,” riep de secretaris van den officier, die boos begon te worden. „Hebt u mij den naam van Sir John Charlton dan niet zelf opgegeven?”

Baxter legde het toestel neer en ging zitten. Hij wischte zich het voorhoofd af.

„Zeg eens, Marholm, wie is sir John Charlton ook weer?” vroeg hij.

„Dat is de elegante jonge baronet, die bij mr. Pillwocker was en die in zwijm viel. Weet u dat niet meer?”

Op dit oogenblik kwam Pillwocker binnen stormen en riep woedend:

„Inspecteur, u... o, ik kan geen woorden vinden om u...”

„Mijnheer, bedaar toch!” riep Marholm uit.

„Bedaren, thans, nu men mij 15,000 pond sterling heeft ontstolen?” riep Pillwocker.

„Die sir John Charlton...”

„Wat? Charlton?” riep Baxter, „die is nog slimmer dan Raffles!”

„Maar hij is Raffles!” schreeuwde Pillwocker. „Ik moet u van hem groeten, inspecteur! Hier is zijn brief, die in mijn brandkast lag.”

„Ach mijn God, dat overleef ik niet!” kermde Baxter.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Nieuwe voorbereidselen.

Het was reeds bijna ochtend, toen het gezelschap in Wanstead eindelijk aanstalten maakte om heen te gaan. Doch de jongere heeren, die door het plotselinge verschijnen van den vermeenden Raffles zich zoo hadden opgewonden, gevoelden nog geen lust naar huis terug te keeren.

Men werd het met elkaar eens om in de Jockeyclub nog wat te spelen en reed in eenige auto's daarheen.

Het spel was juist begonnen, toen Sir John Charlton, met de monocle voor het oog, lachend binnenkwam.

„Mijneheeren . . . ik was er van overtuigd, u hier te ontmoeten!” zei hij kalm.

„Hoe staat het nu met de weddenschap?” vroeg Watkins en tastte naar zijn portefeuille.

„Die hebt u immers verloren!” beweerde Raffles.

„Wij spraken er juist over, dat er misschien nog een vergissing kon hebben plaats gehad. Raffles schijnt de brutaliteit in persoon te zijn, hij heeft dat steeds getoond.”

„En toont dat nog iederen dag,” beweerde Raffles droogjes.

Watkins legde de banknoten op tafel; hij was gewend steeds groote bedragen bij zich te hebben.

Raffles legde zijn hand op de banknoten.

Op dit oogenblik kwam een bediende binnen en zei:

„Een telegram voor Mr. Robert Watkins.”

De jonge man stond op, terwijl Raffles de banknoten in zijn zak stak.

„Een telegram voor mij?” vroeg de jonge dandy, „wie zou mij nu een telegram zenden?”

Hij las de dépêche. Raffles ging zitten. Terwijl hij den jongen man nauwkeurig aankeek, stak hij een sigaret op.

Robert Watkins werd doodsbleek.

De jonge dandy keek Sir John Charlton met groote oogen aan. Daarna overhandigde hij het telegram aan zijn vriend:

„Lees zelf maar! Of Pillwocker is krankzinnig geworden, of wij zijn de grootste ezels van geheel Londen!”

Het telegram was van den volgenden inhoud:

„Mijne heeren!

De gearresteerde Raffles is niet de echte Raffles, maar de valsche Sir John Charlton is de echte Raffles. De echte Raffles is dus niet de valsche, maar Raf-

fles is Sir John Charlton. Weest op uw hoede, de duivel is los!

PILLWOCKER.”

Nadat de heeren dit gelezen hadden en er hun gedachten over hadden uitgesproken, wendde Watkins zich tot Raffles en zei:

„Ach — zeg eens, waarde Sir John — uw — uw naam wordt nu in verband met Raffles genoemd!”

„Dat komt uit!” knikte Raffles. „Ik heb het gehoord!”

Watkins ging thans een licht op. Hij leunde met beide handen op de tafel en zei:

„Maar u bent immers een gentleman! U zult de vijfhonderd pond toch niet behouden, als ze u niet toekomen?”

Raffles stond op en trok zijn pels aan.

„Daarom hebben wij immers gewed, waarde mr. Watkins,” zei Raffles. „Onze weddenschap luidde:

Zal Raffles aan het diner van Pillwocker verschijnen of niet? Welnu, hij is daar verschenen!”

„Maar het was immers niet de echte!”

„O, mijne heeren, wat dat betreft, kan ik u verzekeren, dat ik van mijn identiteit volkomen overtuigd ben,” zei Raffles.

„Wat? Hoe? Dat wil zeggen . . . ?” klonken twee, drie stemmen.

„Dat ik de eer heb mij aan u voor te stellen:

John Raffles!

Ik heb mijn weddenschap gewonnen en wensch u goeden morgen.”

Na deze woorden keerde hij zich om en ging met opgeheven hoofd naar de deur.

Met algemeene stemmen werd besloten naar Scotland Yard te gaan en het geval bij de politie aan te geven.

Een stuk of zeven leden der Jockey club, onder wie natuurlijk Robert Watkins en Lord Kringshown, reden in een auto naar Scotland Yard, waar zij juist aan kwamen op het oogenblik, dat Baxter tot Marholm zei:

„Houd mij vast, ik word krankzinnig!”

De „vloot” ging naar de poort, maar keerde dadelijk weer terug en zei tot Baxter:

„Inspecteur, de leden van de jockeyclub wenschen een klacht bij u in te dienen!”

„Wat gaat mij de jockeyclub aan?” vroeg Baxter.

Maar de jongelieden drongen reeds naar binnen en riepen:

„Inspecteur! Wij zijn geblameerd, gedupeerd, en bij den neus genomen.”

„Denkt eens,” riep lord Kringshown, „wij gingen nog even naar de club, toen Sir John Charlton plotseling verscheen.

Wij hebben de verloren som dadelijk uitbetaald, omdat wij er getuigen van waren dat Raffles gearresteerd is! Wij spraken er over, toen de baronet het geld in zijn zak stak.

Op dit oogenblik kwam het bericht van mr. Pillwocker, dat de gearresteerde Raffles niet de rechte was, maar dat Sir John Charlton de echte — en dat de echte Raffles niet de valsche was. . . . inspecteur, het is alsof het geheele bureau met mij in de rondte draait!”

„Houd nu op met die nonsens!” zuchtte Baxter.

„Hebt u hem het geld gegeven? Hebt u de deur niet voor hem gesloten? Hebt ge u niet op hem geworpen om hem te arresteeren?”

„Wij waren overbluft — en keken elkaar aan. Toen wij eindelijk weer tot bezinning kwamen, was Raffles verdwenen!”

Op dat oogenblik zag Marholm den agent, die den brief met het geld van de premie naar Sir John Charlton had gebracht. Hij wenkte hem en vroeg hem naar het adres, hetgeen de agent opgaf.

„Inspecteur,” zei Marholm, „laten we er niet langer woorden over vuil maken, Raffles heeft het geld, maar als wij gauw zijn, dan kunnen wij het hem niet alleen afhandig maken, maar hem tevens arresteeren. Ik heb hier het adres, waar het geld bezorgd is.”

Voordat Marholm uitgesproken had, had Baxter reeds getelefoneerd om de politie auto en nog geen vijf minuten later waren Baxter, Marholm en de leden van de Jockey club in razende vaart onderweg naar Churchstreet 17 Barkin.

Terwijl deze wanhopige scène in het bureau van Baxter afgespeeld werd, zat de „grootte man”, met een gemakkelijk huisjasje aan, vergenoegd op de canapé in zijn woning Churchstreet 17 en tot tot Brand:

„Het is jammer, dat wij weer verhuizen moeten, maar het kan niet anders.”

„Wij verliezen er ook niets bij,” beweerde Brand. „Wij hebben het huis gemeubileerd gehuurd en de eigenaar lijdt ook geen schade, omdat wij zes maanden huur vooruit betaald hebben.”

„Maar wij hebben in de eerstvolgende dagen eenige groote uitgaven te doen. Gelukkig, dat ik vannacht een flink bedrag heb verdiend!” zei Raffles.

En nu vertelde hij zijn vriend, die aandachtig luisterde, dat hij het bedrag van zijn wedenschap reeds ontvangen had.

Brand werd nu zeer ongerust en vroeg:

„Wordt het dan niet hoog tijd, dat wij van hier vertrekken?”

„Nog slechts eenige oogenblikken, ik verwacht nog 1000 pond, want, Charly, ik heb de eerstvolgende dagen geld noodig, zeer veel en ik wil liever geen geld los maken bij mijn bankier.”

„Krijg je dus nog 1000 pond?” vroeg Brand.

„Ja, mijn premie!”

„Je pre. . . mie?”

„Je begint te stotteren, Charly!”

Er werd gebeld. Een bode van den officier van justitie bracht een verzegelden brief. Zonder een spier te vertrekken, zei Raffles:

„Duizend pond, niet waar? Wacht een oogenblik, ik zal den inspecteur er voor laten teekenen!”

En hierbij nam hij den bode het geld af en ging naar het aangrenzende vertrek.

Na eenige oogenblikken kwam Raffles uit het aangrenzende vertrek terug.

„Hier hebt gij tien pond fooi, waarde vriend!”

De bode was nauwelijks vertrokken of Raffles zei:

„Kom nu mee, Charly, wij moeten nu van domicilie veranderen.”

Raffles ging nu naar de zijkamer, waar hij zich van den zwarten puntbaard ontdoed.

Toen Raffles en Brand juist den hoek der straat omsloegen en in een rijtuig stapten, kwam van den anderen kant der Churchstreet een politie-auto aanrijden.

„Hé! Hola!” riep Baxter van uit de auto, toen hij plotseling den welbekenden bode van den officier van justitie opmerkte.

„Chaufeur, stop!”

Hij sprong er uit en rende naar den bode toe:

„Kerel, je hebt toch die 1000 pond. . . .”

„Rechtstreeks afgeleverd, mijnheer de inspecteur,” zei de man. „Doch ik begrijp het niet, u waart toch zooeven nog in de Churchstreet en nu bent u hier.”

„Ik in Churchstreet? O, mijn goede hemel. . . .”

„Loof den Heer!” zei Marholm.

„Wie heeft voor het bedrag geteekend?” vroeg Baxter.

„Een detective, mijnheer de inspecteur!”

„Een detective? Hoe kan een detective zich veroorloven. . . . geef het kwitantieboek eens hier!”

Baxter sloeg het boek open. Daarin stond te lezen:

„Ik verklaar in dank, dat ik de — op mijn arrestatie vastgestelde — premie van 1000 pond sterling ontvangen heb en

ontlast de politie van de verplichting om de 1000 pond te verdienen.

JOHN RAFFLES."

Baxter raasde zóó luid, dat de menschen verschrikt staan bleven:

„Raffles.... versta je.... jij.... jij.... Raffles heeft het geld in ontvangst genomen!"

Nu echter werd ook de boede boos en verklaarde, dat men hem in het vervolg met dergelijke boodschappen niet meer moest lastig vallen.

Baxter stapte weer in zijn auto.

De auto hield voor het huis No. 17 stil. Maar het was leeg.

Op de tafel lag echter een brief. Daarin stond:

„Als u, waarde heer hoofd-inspecteur, mij de eer van een bezoek wilt schenken, dan verzoek ik u om het te verontschuldigen, dat mijn tijd het niet toelaat u te ontvangen. Ik hoop echter, u in Abessinië weer te zien!

JOHN RAFFLES."

„In Abessinië?" stamelde Baxter. „Wat bedoelt de ellendeling dáár nu weer mee?"

ZESDE HOOFDSTUK.

Baxter als Robinson Crusoe.

Raffles en Brand hadden een hotel in de voorstad Westham betrokken.

„Wij zijn hier in de nabijheid van de haven," zei Raffles, „hier zal ons niemand zoo gemakkelijk zoeken."

„Bij de haven?" vroeg Charly Brand verwonderd, „wat moeten wij bij de haven doen?"

„Ik moet met Pillwocker afrekenen," antwoordde Raffles. „De man houdt niet op, mij te vloeken en door gansch Londen een kwaden naam te bezorgen. Ik heb vernomen, dat hij voor eenige dagen auto's en schepen voor rekening van Abessinië heeft aangekocht.

„Ik heb ze allen gezien en ben tot de overtuiging gekomen, dat mijn naam geen Raffles is wanneer er een grooter zwendelaar te vinden is dan die Pillwocker.

„De oude auto's, die hij nieuw heeft laten opschilderen, zijn binnen twee maanden geen cent meer waard. Ik zou wenschen, dat ik voor ieder Abessiniër, die met de schepen ten gronde gaat, tien pond sterling had."

„Waarvoor moeten die schepen dienen?" vroeg Brand.

„Hij wil kanalen laten graven. Daar, lees maar!"

Hij gaf zijn vriend het ochtendblad.

Een lang artikel trok dadelijk diens aandacht.

Het opschrift luidde:

Invloed der Engelschen in Abessinië.

Mr. Pillwocker, een onzer meest bekende burgers, bereidt, naar wij uit vertrouwde bron vernemen, een expeditie naar Abessinië voor.

Wij vernemen, dat mr. Pillwocker reeds sedert twee jaren relaties aangeknoopt heeft met Ras Makonner, den

raadgever van Menelik, over den aanleg van twee kanalen en over het aanleggen van drie of vier wegen, die van de hoofdstad naar het binnenland zullen leiden en die speciaal geschikt zullen zijn voor het berijden met auto's.

Mr. Pillwocker zal, daar de noodige concessie voor zijn planren nog niet verleend is, groote geschenken voor Menelik en andere autoriteiten mede naar Abessinië nemen.

Men spreekt van een bedrag van 100,000 pond. Men kan de energie van onzen medeburger niet genoeg prijzen, die in weerwil van zijn verliezen nog zulke groote sommen besteden kan.

Om zich te vrijwaren tegen mogelijke onaangenaamheden, heeft mr. Pillwocker van den minister verlof gekregen, dat de hoofd-inspecteur van politie Baxter en diens secretaris Marholm hem op de reis naar Abessinië mogen begeleiden, vooral om hem tegen diefstal te beschermen.

Als de plannen van onzen landgenoot gelukken, dan mogen wij er op rekenen, dat de Engelsche invloed in Abessinië zoodanig zal toenemen, dat dit land binnenkort als een Engelsch wingewest zal kunnen worden beschouwd.

Toen Brand alles gelezen had, keek hij Raffles aan, die begon te lachen.

„Zij zullen er wat beleven met den invloed der Engelschen!" zei hij. „Als Pillwocker zijn zwendelaarigen daar in praktijk brengt, dan mogen wij er op voorbereid zijn, dat een bloedbad tegen de Europeanen het eenige antwoord van de misleide Abessiniërs zal zijn!"

„Maar met 100,000 pond sterling kan Pillwocker in Abessinië toch nog al iets doen,"

meende Brand. „Als hij het plan heeft den Negus te bedriegen, waarom neemt hij dan zulk een groot bedrag mede?"

„Begrijp je dat niet?" vroeg Raffles. „Het is het geld dat hij zijn vrouw met geweld en door middel van valsche handteekeningen afgenomen heeft."

„Arme vrouw!" riep Brand.

„Jawel, arme vrouw," antwoordde zijn vriend.

„A propos, zou je zoo goed willen zijn dezen brief aan haar te brengen?"

„Zou men mij niet herkennen?"

„Nee, je moet je hier al vermommen; in Abessinië zal je dat van groot nut zijn."

„Hoe bedoel je dat?"

„Ik verklaar je van heden af voor een Abessiniër!"

„Wat blief? Moet ik neger worden?"

„Slechts voor korten tijd, Charly. Ik heb reeds voor een uitstekend kleurwater gezorgd, dat je huid gedurende eenige maanden een donkere kleur zal geven. Je zult er zeker heel veel plezier mee beleven!"

Reeds in den loop van dien dag bracht Brand, op verlangen van Raffles de gewenschte verandering aan.

Toen Raffles na eenigen tijd zijn vriend met een bruine gelaatskleur zag, zei hij:

„Je ziet er schitterend uit, niemand kan in jou Charly Brand herkennen. Breng den brief nu maar aan mrs. Pillwocker!"

Brand trof de dame in koortsachtige opgewondenheid aan. Zij was bezig alles voor te bereiden voor de reis naar Abessinië, waarheen zij haar echtgenoot zou vergezellen.

Zij nam den brief aan en dacht er lang over na. Daarna schreef zij het antwoord, dat Brand meenam.

Raffles las het antwoord.

„Het is zooals ik gedacht heb," zei hij. „De arme vrouw durft het niet wagen om in Londen te blijven, omdat zij zeer terecht vermoedt, dat het er Pillwocker slechts om te doen is, zich haar vermogen toe te eigenen.

„Zij is ook zeer bevreesd, dat hij een aanslag tegen haar zal plegen. Ik zal alles opschrijven, waarvoor je heden nog zorgen moet, Charly. Intusschen heb ik nog eenige belangrijke zaken af te doen, want ik zal in de eerste plaats aan Mrs. Pillwocker mededeelen, dat zij thuis kan blijven of beter gezegd, hier in Londen...."

„Maar dat is toch in strijd met hetgeen haar man wil," viel Brand zijn vriend in de rede.

„Stil Charly, je laat me niet uitspreken," zei Raffles, „ik zal wel zorgen, dat haar man er niets van merkt."

Nu begon Brand ongeloovig te lachen.

Raffles zag dat en zei:

„Heusch Charly, Pillwocker merkt daar niets van. Ik zal je straks wel vertellen wat ik wil doen. Vervolgens moet ik een schip huren."

„Een schip huren?" vroeg Brand met groote verwondering in zijn stem. „We kunnen, als we naar Afrika gaan, toch wel gebruik maken van onze motorboot „de Zeemeeuw"."

Raffles schudde het hoofd en zei:

„Nee Charly, dat gaat niet, ik ben te weten gekomen, dat Pillwocker, alleen vergezeld door Marholm, met een passagiersboot zal afreizen, terwijl zijn echtgenoot met een andere boot zal volgen.

Ik zal er nu voor zorgen, dat het schip, dat ik charter, door Baxter zal worden gebruikt, om met Mrs. Pillwocker naar Abessinië te gaan. Als me dat lukt dan zul je een grap beleven, Charly. Ik moet nu nog even naar het museum van Mrs. Tissaud, je weet wel, die van alle beroemde en historische personen wassen beelden vervaardigt."

„Wassen beelden?" vroeg Brand verwonderd, maar hij kreeg geen antwoord, want Raffles was reeds lachend verdwenen.

De dag van het vertrek was intusschen aangebroken. Een groote menigte was naar de haven gestroomd, om Pillwocker de laatste groeten voor zijn vertrek te brengen.

Het zag er indrukwekkend uit, toen de auto's en de enorme bagage van Pillwocker ingeladen werden.

Intusschen lag de „Atlantic", waarmede zijn echtgenoot den volgenden dag vertrekken zou, reeds in de haven.

Des ochtends ontving hoofd-inspecteur Baxter een brief, waarin mrs. Pillwocker hem mededeelde, dat zij hem een uur vóór de afvaart der boot aan de haven verwachtte.

De inspecteur, die twee kisten met geweren medenam, was stipt op tijd verschenen, toen een nog jonge dame op hem toetrad.

„Heb ik de eer met inspecteur Baxter te spreken?" vroeg zij.

„Om u te dienen, mylady!" antwoordde Baxter.

„Ik ben de echtgenoot van Mr. Pillwocker," ging zij voort, „en zou, als u daar niets tegen hebt, nu reeds aan boord willen gaan. Ik gevoel mij niet zoo heel wel en wil gaarne even aan mijn nieuwe omgeving wennen, alvorens wij vertrekken."

Baxter groette de dame eerbiedig en zeide, dat hij er niets op tegen had; zij kon doen wat haar goed dacht.

De dame ging aan boord en gaf bevel, dat men haar koffers aan boord zou brengen.

Baxter verwonderde zich niet weinig over

de enorm vele bagage, die mrs. Pillwocker bij zich had.

Hij vermoedde, dat daarin de kostbaarheden van zijn vriend verborgen waren. Het meest in het oog vallend waren twee lange kisten, die er uitzagen als doodkisten.

„Wie is dat?” vroeg Baxter en wees naar den jongen zwarten bediende.

„Ik heb hier reeds een Abessinischen bediende gehuurd,” antwoordde mrs. Pillwocker. „Ik hoop, dat hij mij van grooten dienst zal zijn.”

„Hoet heet je!” vroeg Baxter hem.

Maar de Abessinische bediende schudde met het hoofd.

„Verstaat hij alleen Abessinisch?” vroeg de hoofd-inspecteur.

„Hij verstaat alleen gebarentaal, want hij is doofstom,” antwoordde mrs. Pillwocker.

„Ach, die arme man!” zei Baxter.

„Wanneer vertrekt de boot?” vroeg hij aan een der dek-officieren.

„Wij wachten alleen nog op onzen kapitein,” luidde het antwoord. „De drommel mag weten waar hij zit! Het is een nieuwe kapitein en eerst voor korten tijd bij de stoombootmaatschappij in dienst gekomen.”

„Zoo, zoo! Is het schip hem dan wel goed toevertrouwd?” vroeg Baxter.

„Wees daaromtrent maar gerust! Onze maatschappij neemt alleen kapiteins aan, die prima getuigschriften kunnen vertoonen. Overigens is onze eerste stuurman bekwaam genoeg om hem te vervangen.”

Op dit oogenblik liep de kapitein, een nog tamelijk jonge man, met een blonden puntbaard, de beide personen voorbij.

Baxter ging naar hem toe en zei: „Sta mij toe, dat ik mij aan u voorstel. Ik ben hoofdinspecteur van politie Baxter!”

„Dat dacht ik dadelijk, toen ik u staan zag. U ziet er precies uit als een inspecteur!” zei de kapitein, die doorliep.

Baxter was een weinig uit het veld geslagen over de ruwe openhartigheid van den zeebonk en nam zich voor, zijn uiterlijk een weinig meer te verzorgen, zoolang hij aan boord was.

Intusschen gaf de kapitein zijn bevelen, maar droeg ze spoedig daarna over aan den eersten stuurman, waarna hij weer verdween.

Het schip, dat behalve mrs. Pillwocker en Baxter alleen nog een paar andere passagiers aan boord had, stak in zee.

Eindelijk had de „Atlantic” zonder tegenspoed, nadat het Suezkanaal gepasseerd was, de eilandjes in de Roode Zee bereikt, toen de kapitein bevel gaf om bij een dezer eilanden aan te leggen, teneinde water in te nemen. Tot groote verwondering van den eer-

sten stuurman zocht hij opzettelijk een eiland op, dat onbewoond was.

„Mrs. Pillwocker heeft mij heden schriftelijk den wensch te kennen gegeven, om op dit eiland aan wal te gaan,” zeide de kapitein des morgens tot Baxter, terwijl het schip op het eiland aanstuurde.

„Dat is in strijd met mijn instructies,” antwoordde Baxter, „ik moet de dame dadelijk spreken!”

„U moogt haar spreken zoodra wij op het eiland zijn aangekomen,” antwoordde de kapitein.

„Maar dat mag niet gebeuren, wat zou zij op het eiland willen?” vroeg Baxter.

„Vraag haar dat zelf, als u er bent,” antwoordde de kapitein.

Het schip legde aan. Een boot, met tien matrozen en den kapitein bemand, werd gereed gemaakt om naar het eiland te roeien.

Een der matrozen en de Abessinische bediende droegen een draagstoel, waarin mrs. Pillwocker, in een sluier gehuld, lag.

De draagstoel werd in de boot gezet, daarachter volgde Baxter.

Hij ging dadelijk naar zijn beschermeling toe:

„Hoe komt u toch aan zoo'n krankzinnig idee, mevrouw? Wat moeten wij op dit eiland doen?”

De dame gaf geen antwoord.

„Merkt u dan niet, dat zij slaapt?” vroeg de kapitein ruw. „Vooruit, jongens!”

Pijlsnel voer de boot naar het eiland; Baxter ging te keer als een razende. De matrozen keken den kapitein aan en deze haalde de schouders op, alsof hij wilde zeggen:

„Laat de kerel maar gaan, hij is niet wijzer.”

Het verblijf op het eiland was slechts van korten duur. De matrozen trokken zich terug, nadat de draagstoel van mrs. Pillwocker op een heuvel was neergezet.

De kapitein had dit bevolen.

Deze bleef alleen met den Abessinischen bediende, Baxter en de echtgenoot van Mr. Pillwocker.

„Sir! Verklaar mij nu toch eens de reden van deze geheimzinnige handeling?” vroeg Baxter. „Het zal toch uw plan niet zijn om mij met mrs. Pillwocker alleen achter te laten?”

De kapitein stak een sigaret op en zei:

„Waarde heer Baxter! Ik ben tot mijn spijt genoodzaakt om dezen maatregel te nemen, omdat u goed gevonden hebt u weer te bemoeien met een zaak die u niets aangaat!”

„Ik begrijp u niet!” zei Baxter, die een angstig voorgevoel had.

„Charly, verklaar eens waarom wij hier zijn,” zei de kapitein.

De „doofstomme” Abessiniër antwoordde:

„Ge moet u in het onvermijdelijke schikken, inspecteur, en een paar weken op dit eiland blijven, totdat mijn vriend lord Edward Lister, alias John Raffles, zijn reis naar Abessinië volbracht heeft!”

Baxter stond als van den donder getroffen.

„Dat is onmogelijk! Bent u de kapitein? Bent u Raffles?” riep hij uit, maar zonder antwoord af te wachten, ging hij naar den draagstoel, schoof het gordijn ter zijde en trok den sluijer van het gezicht van mrs. Pillwocker:

„Mylady, ik verzoek u om te protesteeren! Men heeft het plan om een misdaad op ons te plegen!” zei hij.

„Doe maar geen moeite, inspecteur,” zei Raffles, „ook zij is doofstom!”

Op dat oogenblik zagen zij Baxter een beweging maken, alsof hij tegen den grond zou slaan. De hoofd-inspecteur namelijk, had nu in het volle daglicht gezien, dat niet een vrouw maar een wassen beeld in den draagstoel zat, zoodat hij beet genomen was en de reis niet in gezelschap van zijn beschermeling, maar in dat van Raffles, zijn aartsvijand, aan wiens genade hij thans overgeleverd was, had gemaakt.

Dat was te veel voor hem. Dat zou hij Raffles betaald zetten!

Toen hij omkeek, was de kapitein met den doofstommen bediende verdwenen. In wanhoop rende Baxter hen in een verkeerde rich-

ting na, besteeg den heuvel en zag tot zijn ontsteltenis, dat de boot juist van land stiet en naar het schip terugkeerde.

Hij was op dit vreemde eiland een tweede Robinson Crusoe; hij was er alleen met het wassen beeld.

Hopeloos ging hij op een steen zitten.

Toen de schemering inviel, werd het nog erger. Hij brak zich te vergeefs het hoofd met de vraag, hoe mrs. Pillwocker plotseling in een wassen beeld kon veranderd zijn.

Eensklaps viel het hem in, dat alle kostbaarheden van zijn beschermeling zich op het schip bevonden, en nu door Raffles waren gestolen. Hij schreeuwde — maar te vergeefs! Hij liep naar de kust om te zien of het schip de ankers had gelicht en verder was gevaren.

Maar hij vond daar een ton water, een kist met levensmiddelen, munitie, geweren enz.

Zijn woede was onbeschrijfelijk, maar eindelijk zag hij toch in, dat hij met een goed humeur verder kwam dan met schelden.

Hij maakte zich daarom een nachtleger gereed, af en liet mrs. Pillwocker toekijken.

Toen hij verzadigd was, kreeg hij een nieuwen aanval van woede. Hij bedacht, wat men te Londen van deze blamage wel zeggen zou.

Eindelijk troostte hij zich echter en dacht:

„Als er nu geen schip komt en ik hier moet blijven, dan maak ik eenvoudig een einde aan mijn leven! Wat moet ik op dit onbewoonde eiland alleen doen? Wat moet ik, als hoofd-inspecteur van politie, beginnen op een eiland waar geen menschen en dus ook geen misdadigers zijn?”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De gestolen kameel.

Raffles had dadelijk koers gezet naar Tedschura.

Hij wist, dat Pillwocker in de nabijheid van deze voorname haven van het Fransche gebied Somaliland, zijn expeditie naar het binnenland van Abessinië wilde uitrusten.

Het schip mocht slechts één dag in Tedschura verblijven. Raffles wist het zoo in te richten, dat hij met den doofstommen Abessiniër Charly spoorloos verdwijnen kon.

In de haven van Tedschura lag een Amerikaansch schip, dat naar Aden zou vertrekken.

De lord sprak met een der matrozen, die hem tegen een goede belooning beloofde om een telegraphisch bericht, dat Raffles hem ter hand stelde, te Aden af te geven.

Dit bericht was van den volgenden inhoud:

„Aan Scotland Yard te Londen.

De ondergeteekende heeft de eer u me-

de te deelen, dat hoofd-inspecteur Baxter op zijn dienstreis naar Afrika schipbreuk geleden heeft en dat hij zich op dit oogenblik in beklagenswaardigen toestand op een klein eiland in de Roode Zee bevindt. Ik raad dringend aan om dadelijk telegrafisch een schip op te dragen, om hem ter hulp te komen, daar hij zich zonder twijfel vreeselijk vervelen zal, te meer, daar de mooie vrouw, in wier gezelschap hij zich bevindt, slechts een wassen beeld is.

Ik verzoek voorts om hem mijn groeten over te brengen en verblijf

JOHN RAFFLES.”

Nadat de matroos nog eens plechtig beloofd had, dat hij het telegram in Aden bestellen zou, vervolgden Raffles en Brand hun reis.

De officieren van het schip hadden reeds

den geheelen dag op den kapitein gewacht. Maar toen hij niet verscheen, zetten zij de reis voort, nadat zij den consul kennis hadden gegeven van het plotseling verdwijnen van den kapitein.

De raspingen van den consul bleven vruchteloos, want nauwelijks had Raffles zich op eenigen afstand van het schip verwijderd, of Brand opende de beide koffers, waarin zich de costuums bevonden, die Raffles noodig had om zich weer als mrs. Pillwocker te verkleeden.

In een verlaten hut trok hij de vrouwenkleeren aan waarna hij in gezelschap van den doofstommen Abessiniër, de reis voortzette, nadat hij vernomen had, dat er bij Assab een karavaan gelegd was, die zonder twijfel die van mr. Pillwocker was.

Intusschen wachtte Pillwocker, in tegenwoordigheid van Marholm, op het verschijnen van zijne gemalin en Baxter.

Hij had verscheidene dragers aangenomen, want binnenkort moest het vertrek naar Abessinië plaats hebben.

Voor dat doel was een aantal kameelen aangekocht — kortom, toen de valsche mrs. Pillwocker met haar Abessinischen bediende in het kamp aankwam, was het daar zeer druk.

Marholm liep hun tegemoet.

„Waar is hoofd-inspecteur Baxter?” vroeg hij.

Raffles, die zijn stem veranderde, antwoordde:

„Hoofd-inspecteur Baxter is te Lissabon teruggedoerd, want een belangrijke dépêche uit Scotland Yard noopte hem terug te gaan.”

Marholm trok een lang gezicht.

„Is hij telegrafisch teruggeroepen? Zou Raffles weer van zich hebben laten hooren?”

De valsche mrs. Pillwocker antwoordde: „Dat is waarschijnlijk het geval, mr. Marholm!”

Zelfs bij den sluwen Marholm kwam geen oogenblik de gedachte op, dat er bedrog in het spel kon zijn.

Brand, die zijn rol als Abessiniër zeer goed speelde, maakte alles nog geloofwaardiger.

De ondernemer ontving zijn vrouw allesbehalve aangenaam. Hij sprak nauwelijks een woord met haar.

Hij had gehoopt, dat de tijding over de groote schatten, die mrs. Pillwocker meebracht, voldoende zou zijn, om het verschijnen van zijn vrouw zoo lang te vertragen, dat zij te laat in Abessinië aankwam.

De beide echtelieden wisselden geen woord met elkander. Mrs. Pillwocker ging dadelijk naar de voor haar bestemde tent. Haar echtgenoot richtte eenige vragen tot haar bedien-

de, maar de zwarte die doofstom was, schudde voortdurend het hoofd.

Charly Brand speelde zijn rol uitstekend.

De eerstvolgende dagen verliepen zeer een-tonig.

Brand kon met zijn vriend geen woord wisselen, uit vrees zich te zullen verraden.

Eerst twee dagen na hun aankomst, toen Marholm en mr. Pillwocker op de jacht waren, konden zij met elkaar spreken.

„Ik zou wel eens willen weten, wat de schurk eigenlijk doen wil,” zei Raffles. „Het staat bij mij vast, dat hij het geheele kapitaal, dat hij aan zijn vrouw ontstolen heeft, met zich mede voert, en ik ben er evenzeer van overtuigd, dat hij er zich op zal toeleggen om het winstgevend te maken. Juist dat wilde ik beletten!”

„Ik zou me maar niet te veel in gevaar be-geven,” zei Brand.

„Daar zal ik wel voor zorgen,” zei Raffles. „Als ik geweten had, dat er zooveel moeilijkheden aan waren verbonden, dan had ik het liever niet gedaan!”

„Ik zal trachten alles af te luisteren,” zei Brand, „en al het mogelijke doen om iets te weten te komen!”

Reeds den volgende dag vond hij gelegenheid om zijn vriend van dienst te zijn. Hij vernam waarom Pillwocker zoo lang in Assab gebleven was.

Ras Makonner had zich, toen hij het bericht ontving, dat Pillwocker zich reeds op reis bevond, zelf op weg begeven en werd nu in Assab verwacht.

Daar zou Ras Makonner met de plannen van Pillwocker ingewijd worden.

Hij was van de roodige volmachten voorzien en kon dus verwachten, dat hier de zaken zouden afgesloten worden.

Op den vijfden dag verscheen inderdaad de Abessiniër met een groot gevolg.

Brand was nieuwsgierig genoeg om de aankomst te willen zien. Hij keek met belangstelling naar de vreemde edellieden, die half naakt, gewapend met geweren en speren, op hun paarden zaten.

Hij zag ook, hoe eerbiedig Pillwocker zijn gast begroette en dacht bij zich zelf: „de een schijnt nog grooter spitsboef te zijn dan de andere.”

De vreemdelingen gingen naar de tent van Pillwocker. Brand, die de gesprekken wilde hooren, liep om de tent heen, kroop er onder en ging op een mat liggen.

Inspecteur Marholm kreeg van Pillwocker de opdracht er voor te zorgen, dat zij bij het gesprek niet werden gestoord en dat niemand pogingen zou aanwenden om iets van de gevoerde gesprekken te weten te komen.

De inspecteur begon zijn onderzoek van den omtrek iets te laat, namelijk pas toen Charly Brand reeds zijn schuilhoek aan de achterzijde van de tent had ingenomen. Hij had zich daar zóó goed verstopt, dat men hem niet kon ontdekken en daar Marholm geen reden had om te veronderstellen, dat iemand zich verborgen zou hebben, bepaalde hij er zich toe een wakend oog op de omgeving van de tent te houden en de bevolking van het kamp gade te slaan, ten einde een poging om de tent te naderen, onmiddellijk te verijdelen.

Zijn optreden was echter niet noodig, daar alles rustig bleef en Marholm was er van overtuigd, dat hij zijn plicht goed gedaan had.

Intusschen lag Brand goed verborgen achter in de tent van Pillwocker, waar hij alles wat daar voorviel, gemakkelijk kon hooren en soms zelfs met zijn oogen aanschouwen.

Het gesprek werd in de Engelsche taal gevoerd.

„Ik groet u in dit vreemde land,” met deze woorden begon Ras Markonner het gesprek. „Ik zie, dat u veel kameelen bij u hebt!”

„Ik dank u voor dien groet,” antwoordde de Engelschman; „ik zie, dat u veel krijgslieden bij u hebt!”

„Zij komen met een vreedzame bedoeling!” „Hetzelfde kan ik van mijn kameelen zeggen,” antwoordde Pillwocker.

„De keizer van Abessinië zend u zijn groeten!” ging Ras voort.

„Ik neem dezen groet met groote onderdanigheid aan!”

Brand nam een andere houding aan en dacht:

„Ik wil liever zes uur in het vagevuur doorbrengen, dan dit gezwets aanhooren!”

Pillwocker keek op en zei:

„Ik meende daar juist eenig geluid te hooren!”

„Het kwam mij ook zoo voor,” antwoordde Ras Makonner.

Zij keken rond, maar konden niemand ontdekken, waarop Ras Makonner voortging:

„Zijt gij gekomen om zaken met ons te doen?”

„Ik ben gekomen om de zegeningen van den landbouw in Abessinië in te voeren,” luidde het antwoord.

„Maar dat is zeer duur.”

„Dat weet ik wel en daarom heb ik ook veel geld meegebracht!”

„Dat is verstandig,” antwoordde Ras Makonner.

„Zooals ik u reeds geschreven heb,” ging Pillwocker voort, „is het mij er in de eerste plaats om te doen, vergunning te verkrijgen om postwegen aan te leggen voor het rijden met auto's.

„Ik ben ook van plan om kanalen te laten graven en heb daarvoor twee schepen meegebracht.”

„Voor dat alles moet de keizer zijn toestemming geven!” antwoordde Ras.

„Ik vermoed, dat gij in staat zijt, mij die toestemming te verschaffen!” zei Pillwocker.

„Mijn invloed is weliswaar groot, maar nog grooter is die van de raadgevers van den keizer en deze hebben veel geld noodig!” antwoordde Ras openhartig.

„Ik weet de eer die gij mij door uw bezoek bewijst, op waarde te schatten en heb kostbare geschenken voor u meegebracht!” zei Pillwocker nu.

Ras Makonner knikte en zei:

„Dan is het wel mogelijk dat ik iets voor u doen kan!”

„Ik heb zeer kostbare geschenken voor u; ze zijn zooveel waard, dat ge de rijkste man in Abessinië zult zijn!”

„Dan zal ik u de toestemming van den keizer wel kunnen verschaffen, waarde vriend! Welke geschenken zijn het?” vroeg Ras nieuwsgierig als een kind.

Brand stak zijn hoofd omhoog en spitste zijn ooren.

Mr. Pillwocker, die zonder twijfel dacht, dat hij goede zaken kon doen, antwoordde:

„Ik ben voornemens, Ras, om u tot chef van mijn zaken in Abessinië aan te stellen!”

„Onder uw beheer zal ik mijn gansche vermogen stellen, hetwelk op dit oogenblik ongeveer twee millioen gulden bedraagt. Gij weet, dat het gevaarlijk voor u zou zijn, mij niet eerlijk en getrouw te behandelen, want Engeland is zeer machtig en het is van groot belang voor u om mijn vriend te blijven!”

Het antwoord van Ras luidde:

„Gij spreekt zeer verstandige taal! Ras Makonner luistert!”

„Voorloopig moet ik een millioen gebruiken om mijn plannen te kunnen uitvoeren. Indien ik alle concessies van den keizer krijg, dan zou ik u, waarde Ras, een millioen ten geschenke geven!”

Ras keek wantrouwend en zei:

„Dat is zeer veel, waarde broeder! Zoudt gij u daardoor niet te veel van kapitaal ontblooten?”

„Nee! Verschaf mij de concessies,” antwoordde Pillwocker. „Daar uw invloed zeer groot is, zal het u gemakkelijk vallen den keizer er toe te bewegen mij voorloopig voor een jaar alle inkomsten toe te staan van de straatwegen en kanalen. Dat zal misschien drie millioen bedragen!”

Ras begon te grijnslachen, want hij begreep zeer goed dat de Engelschman nog grooter spitsboef was dan hij zelf.

„Gij zijt een goed koopman," zei hij, „maar voor een millioen — ik heb gezegd, dat gij veel kameelen bij u hebt, die wel een millioen kunnen dragen!"

„Ik ben zelf van plan u een bijzonder bewijs van mijn goede trouw te geven en denk, dat gij hetzelfde zult doen," ging Pillwocker voort.

Ras sperde zijn oogen open. Brand hield zijn adem in.

„Ik wil u mijn eigen vrouw voor uw harem scheriken," zei Pillwocker. „Ik heb haar van Engeland mee naar hier gebracht, om u een geschenk te kunnen geven dat uwer waardig is!"

Het gezicht van Ras straalde van blijdschap.

„Ik heb steeds een blanke vrouw voor mijn harem verlangd! Het is heel vriendelijk van u! En om u te toonen, dat ik besloten heb om u getrouw te zijn, sta ik de zwartste vrouw van mijn harem als tegengeschenk aan u af."

Pillwocker antwoordde:

„Ik zal haar met veel genoeg in ontvangst nemen Ras!"

Brand kon zich in zijn schuilhoek bijna niet meer inhouden van woede.

„Dat zijn twee schurken van de ergste soort," dacht hij bij zichzelf. „O Raffles, als je vermoeden kondt wat voor zaakje je thans op te knappen krijgt!"

De laatste voorwaarden werden nu tusschen de beide mannen vastgesteld. De bezittingen van Ras Makonner lagen aan de grens van Erythrea. Men kwam overeen, dat Pillwocker voorloopig een millioen op een kameel zou laden en dat aan Ras toezenden.

Op een tweede kameel zou de vrouw in een draagstoel volgen.

„Ik zal u dan in denzelfden draagstoel mijn cadeau terugzenden," zei Ras. „Gij behoeft slechts een paar personen mede te geven, want deze landstreek staat onder Italiaansch bestuur en is zeer veilig."

„Ik zal een doofstommen bediende medezenden, die geen van ons beiden verraden kan!" antwoordde Pillwocker.

„Dat is een goed idee van u; ik wenschte, dat alle bedienden doofstom waren," zei Ras.

Brand wachtte het eind van het gesprek niet af, maar sloop uit zijn schuilhoek en ging heen.

Buiten adem kwam hij bij Raffles en deelde hem zijn avontuur mede.

Deze begon hartelijk te lachen.

„Dat wordt de grootste grap, die wij ooit beleefd hebben, Charly," zei hij.

Op den avond van denzelfden dag liet Pillwocker den doofstommen Abessiniër bij zich komen en overhandigde hem een brief voor zijn vrouw.

De misdadige huichelaar schreef:

„Lieve vrouw!

Je zult morgen de goedheid wel hebben om je onder begeleiding en bescherming van je doofstommen bediende te begeben naar de bezittingen van een mijner Abessinische vrienden, want mijn expeditie, die morgen begint, is te gevaarlijk om het te wagen je langer in mijn nabijheid te houden.

Je kunt daar onder veilige bescherming mijn terugkomst afwachten of geduld moeten hebben, totdat ik je kan laten overkomen.

TOM PILLWOCKER."

Toen de schemering inviel, werd de grootste kameel, waarover de expeditie beschikte, uitgerust.

De kameel was tot aan den hals toe volgeladen, maar men had het den schijn gegeven, alsof alles slechts bagage van de dame was, voor wie een draagstoel op den rug van een drommedaris werd bevestigd.

Het afscheid van de beide echtgenooten was zeer kort.

Mrs. Pillwocker reikte haar man de hand, die hij even aan zijn lippen bracht.

„Ik wensch je veel geluk en vergeet mij niet!" zei hij en overhandigde Brand, den Abessinischen bediende, een brief, dien hij aan Ras moest ter hand stellen.

Hiermede waren de voorbereidselen voor den tocht afgelopen. De leider van den karavaan klapte in de handen en de twee dieren, een groote kameel en een kleinere drommedaris, die tot nu toe op den grond hadden geknield om de last, waarmede zij beladen werden, in ontvangst te nemen, stonden op en vingden met de lange, kalme passen, waarvoor deze dieren, die niet voor niets het schip der woestijn worden genoemd, bekend staan, de reis naar Erythrea aan.

Daar de communicatie tusschen de plaatsen in deze weinig bevolkte streek slechts door deze dieren werd onderhouden, kon Pillwocker, naar hij meende, er op rekenen, dat het groote bedrag zonder eenig opzien te baren, in handen van Ras Makonner zou geraken.

Mrs. Pillwocker was dus met den kameel op reis gegaan.

Brand had voor een derde dier gezorgd, waarop hij zijn gebiedster volgde.

Na een uur gereisd te hebben, bevonden zij zich op een eenzamen, slecht onderhouden straatweg.

Er was heinde en verre niemand meer te zien.

„Dit is de grootste grap, die wij ooit beleefd

hebben," riep Raffles, trok zijn sluijer weg, wierp de dameskleeren af en zat weldra in een licht tropencostuum op zijn rijdier.

„Stijg af, Charly, dan zullen wij van kameel ruilen!" riep Raffles na een poosje.

Zijn vriend volgde dit bevel op.

In groote haast werd nu het dier, waarop Raffles gezeten had, van zijn last bevrijd en de balen en zakken, die het droeg, op het andere geladen.

Haastig haalde de geniale lord den inhoud uit de zakken.

„Drommels, Ras Makonner schijnt een modern mensch te zijn! Het zijn alle chèques op de Engelsche Bank!" zei hij, „terwijl hij de bedragen aflas.

„10,000 pond — 20,000 — 30,000 — mrs. Pillwocker, wij kunnen tevreden zijn!"

Het was ongeveer 60,000 pond, die Raffles in zijn hand hield.

„Nu moet ik gras hebben, Charly en zand en steenen!" riep hij.

Zij vulden de zakken met gras, zand en steenen en in elken zak legde Raffles een stukje papier, waarop een spreuk stond.

De eerste luidde:

„Gij moogt u niet laten omkooopen!"

De tweede:

„Mensch, erger je niet!"

En zoo ging het verder, totdat de kameel volgepakt was.

Nadat dit werk verricht was, stopte Raffles de dameskleeren vol met gras en zette deze geïmproviseerde pop met touwen op den rug van Charly's kameel vast.

Het begon intusschen donker te worden.

„Charly," zei Raffles, „wees zoo goed om den korten weg, die ons nog scheidt van Ras Makonner te voet af te leggen; de kameel met de dame voor den harem moet je voor de poort van zijn paleis vastbinden. Daarna moet je spoedig terugkeeren en kun je mij hier op deze plaats weer aantreffen."

Terwijl Raffles een schuilhoek zocht, begaf Brand zich met den kameel van mrs. Pillwocker naar het paleis van Ras Makonner, dat hij na een marsch van twee uur bereikte.

Hier bond hij den kameel aan de hoofdpoot.

Een Abessinische schildwacht kwam op hem toe en vroeg wat dit te beduiden had.

Brand haalde de schouders op en wees met zijn vinger naar den mond, hetgeen moest betekenen, dat hij doofstom was.

De schildwacht, die er niet veel van begreep en het zaakje niet scheen te vertrouwen, draaide zich om, teneinde assistentie te gaan halen, van welke gelegenheid Brand gebruik maakte om, zoo vlug zijn beenen hem konden dragen, te vluchten.

Hij was zoo slim, niet onmiddellijk den landweg op te gaan, maar zich te verschuilen, iets waaraan hij zeer goed had gedaan, want toen de schildwacht vergezeld van eenige hoogere militairen terugkeerde en Brand niet meer zag, begaven de Abessiniërs zich op hunne vlugge paarden op weg, om te zien of zij den vluchteling nog konden achterhalen.

Zooals te begrijpen was, zagen zij in velden of wegen geen mensch, waarop zij dan ook na een poos onverrichterzake terugkeerden.

Eerst toen begaf Brand zich weer op weg, telkens achter zich kijkend, om te zien of hij niet achtervolgd werd. Dat was echter niet het geval.

Daarna liep hij zoo snel als hij kon naar Raffles terug, die hem nog op dezelfde plaats wachtte.

De beide vrienden bestegen nu de twee kameelen en reden terug naar Dschibutti, waar zij aankwamen toen de dag aanbrak.

Het lot was hun gunstig.

Er lag een schip in de haven, dat juist uit Aden aangekomen was en over Lissabon naar Londen zou terugkeeren.

„Wanneer vaart dit schip af?" vroeg Raffles.

„Morgen," luidde het antwoord.

Het was een vrachtboot van een Europeesche maatschappij.

Raffles liet zich bij den kapitein aanmelden en vroeg:

„Kapitein, zoudt u tegen een goede belooning dezen kameel naar Londen kunnen brengen?"

De kapitein bekeek het dier met aandacht en zei:

„Hecht u er veel waarde aan, dat het dier naar Londen komt?"

„Ja, kapitein, het wordt daar verwacht."

„De kameel?"

„Ja, de kameel."

„U levert hem zeker aan Hagenbeck."

„Ja, hij wordt door iemand aan de haven in ontvangst genomen!"

„Ik ben bereid om de persoonlijke verantwoording voor het dier voor 50 pond sterling op mij te nemen en zal het dan nog heden laten inschepen," antwoordde de kapitein.

„All right!" zei Raffles.

De zaak was in orde en de kameel werd naar het schip getransporteerd.

Brand keek zijn vriend verbaasd aan en vroeg:

„Gaan wij niet mee?"

„Neen, Charly," antwoordde Raffles, „wij gaan morgen met een kleine stoomboot naar Aden en kunnen dan binnen drie dagen gebruik maken van een snelvarend passagiers-

schip, om te Londen aan te komen vóórdat deze vrachtboot Engeland bereiken kan."

Daarna ging Raffles met zijn vriend naar het station, en stapte met hem in den trein die hen naar het binnenland van Abessinië zou voeren.

Maar reeds een uur na hun vertrek verlieten zij den trein, stapten af aan een klein, door de zon geblakerd stationnetje en namen hun intrek in een eenzame herberg.

Alvorens de avonturen van Raffles verder te verhalen, moeten wij even terugkeeren naar Erythrea, waar de Abessinische soldaten, toen zij zagen, dat de zwarte, doofstomme bediende spoorloos verdwenen was, zich naar het paleis van Ras Makonner begaven, waar de kameel met de pop op den rug gebonden aan het hek gebonden lag. Het dier was op de knieën gaan liggen en was op de bekende kalme manier aan het herkauwen. Het trok zich van de drukte, die er voor zijn komst ontstaan was, niet veel aan.

De officier van de wacht door de Abessinische soldaten van het vreemde feit op de hoogte gebracht, begaf zich in het paleis en werd weldra bij Ras Makonner toegelaten, dien hij op de hoogte bracht van het voorgeschied.

"Heer, buiten staat een kameel, dien een vreemde bediende voor u vastgebonden heeft," zeide de officier.

Ras Makonner begreep vanwaar het dier kwam, stond op en gaf bevel om dadelijk een van zijn mooiste slavinnen voor hem te brengen.

Daarna liet hij den kameel naar de binnenplaats brengen en zag met groote genoegdoening naar de gevulde zakken en de gesluisde vrouw, op den rug van den drommedaris.

"Zij is diep gesluisd," dacht hij, "maar ik wil zien of het geschenk de moeite waard is!"

Op zijn bevel ging de kameel weer op de knieën liggen.

Ras Makonner trad op de voor zijn harem bestemde dame toe en lichtte haar sluier op.

Hij zag een bos gras.

Eerst wreef hij zich de oogen uit en keek zijn bedienden verwonderd aan.

"Wat is dat?" vroeg hij aan een van hen.

"Ik weet het niet, Heer! Het ziet er uit als gras!"

"En niet als een vrouw?"

"In het geheel niet, Ras!"

Ras Makonner werd woedend.

"Neemt het wijf er af!" beval hij.

De ruwe handen van den bediende grepen toe, maar de pop viel onder hun handen uit elkaar.

De bedienden vluchtten naar alle kanten en

er bleef niets over dan een hoop gras en steenen.

Ras Makonner geraakte steeds meer in woede.

"Hoe kon zoo'n ellendige Europeaan zich veroorloven, hem, Ras Makonner, een poets te bakken? Maakt de zakken open!" beval hij nu.

Het bevel werd uitgevoerd. Ras Makonner kon nauwelijks afwachten, dat de eerste geopend werd.

Met gretige bliken keek hij naar den inhoud, maar het eerst kwam er een briefje voor den dag, waarop stond:

"Mensch, erger je niet!"

Ras Makonner verstond, zooals reeds werd vermeld, de Engelsche taal goed. Maar nooit had hij een waarschuwing zóó in den wind geslagen als deze; zijn oogen fonkelden van woede, hij liep als een waanzinnige rond en scheurde zich de kleeren van het lijf.

"Maakt de andere zakken open!" schreeuwde hij.

Maar daaruit kwam hetzelfde voor den dag. Zand, steenen en gras. Ras Makonner leerde bij deze gelegenheid wel mooie Engelsche spreuken kennen, maar zag geen cent van de bedongen som.

Zijn woede kende geen grenzen.

Maar daar hij vreesde, zich belachelijk te maken tegenover zijn landslieden, besloot hij, zich op dezelfde manier te wreken en liet de oudste, leelijkste vrouw uit de buurt halen en op den kameel zetten.

Hij zond dezen aan mr. Pillwocker met de woorden:

"Hierbij zend ik je als cadeau de schoonste slavin uit mijn harem en ik hoop, dat je gelukkig en tevreden met haar zult zijn, Zoon van de hel, schoft!

RAS MAKONNER."

Deze kameel werd onder geleide van een slaaf denzelfden voormiddag aan Pillwocker gezonden, die hem even voor den middag ontving.

De sluwe ondernemer liep het dier tegemoet en verzocht Marholm om hem behulpzaam te zijn, het geschenk van Ras Makonner in ontvangst te nemen.

"Ze ziet er nog al corpulent uit," meende Marholm.

"Dat hindert niet! Dat ligt aan haar kleeren," zei Pillwocker; "ik ben er zeker van, dat Ras Makonner mij iets goeds gezonden heeft."

"Zoo? Waarvoor?" vroeg Marholm nieuwsgierig.

"Voor een aanzienlijk geschenk, dat ik hem gegeven heb."

"Een geschenk?" vroeg Marholm, die reeds

lang vermoedens had tegen de eerlijkheid van zijn landgenoot.

„Dat is hier zoo de gewoonte en buitendien zal mijn vrouw als gast bij Ras Makonner blijven!”

Marholm was gerustgesteld. De kameel werd naar de binnenplaats gebracht en Pillwocker begon dadelijk de hem gezonden sla-
vin te ontsluiëren.

De leelijke, tandelooze vrouw werd van den kameel afgeholpen. Met bevende handen nam de Engelschman den brief van den Abessiniër en las dien.

Hij kreeg een even grooten aanval van woede, als deze had gehad.

„Ik ben bedrogen!” riep hij uit. „Waar is de doofstomme bediende? Marholm, ellendige ambtenaar van politie, heb je dan niet opgemerkt, dat wij met een bedrieger te doen hadden? Mijn geld is mij ontstolen; ik ben schandelijk bedrogen. O, ik ongelukkige, ik breng mij om het leven!”

Het eerste, wat Marholm deed, was, dat hij zich naar de tent van mr. Pillwocker begaf.

Wie schetst echter zijn verbazing, toen hij, in de tent aangekomen, daar op zijn koffer een brief vond liggen aan hem geadresseerd met een hand, die akelige vermoedens bij hem wekte. Hij scheurde het couvert open en las:

„Waarde inspecteur Marholm!

Voor het geval, dat ge naar het verblijf van mrs. Pillwocker een onderzoek wilt instellen, kan ik u tot uw geruststelling mededeelen, dat deze respectabele dame verstandig genoeg was, om op mijn advies in Londen te blijven.

Ik ben genooddaakt, u mede te deelen, dat ik u deze kleine onaangenaamheid berokkend heb en dat ik voor korten tijd de rol van deze dame heb moeten spelen. Geloof mij gerust, dat dit mij niet gemakkelijk viel. Het zal voor u gemakkelijker zijn u te troosten en met bewondering zult ge zeker denken aan

JOHN RAFFLES.”

Deze keer werd Marholm bleek van schrik.

„Dat is onmogelijk!” dacht hij.

Hij was zijn boosheid vergeten, ging naar Pillwocker en deelde hem den inhoud van den brief mede.

De Engelschman werd zoo bleek als een lijk en riep:

„Wij moeten den tweeden kameel zoeken, inspecteur Marholm! Op den tweeden kameel bevindt zich niet minder dan een millioen pond sterling, en daar waar dit dier is, zal Raffles óók te vinden zijn!”

Zij gingen dadelijk op onderzoek uit en kwamen al spoedig te weten, dat een rijk be-

laden kameel aan den kapitein van een vrachtboot, die des avonds in zee zou steken, was toevertrouwd.

Marholm besloot, dit spoor te volgen.

„U moet hier blijven!” zei hij tot mr. Pillwocker en ik ga mee.

„Raffles is zeker vermomd op het schip. Te Londen zal hij het dier ongetwijfeld in ontvangst willen nemen en daar zal ik of inspecteur Baxter....” de vloer zweeg en een boosaardig lachje zweefde om zijn lippen....

....„Raffles gevangen nemen!” riep Pillwocker.

„Zoo iets wilde ik zeggen”, antwoordde de „vloer”.

Hij nam een biljet op de stoomboot.

Het plichtsbefef was in Marholm ontwaakt.

Hij veronderstelde, dat Raffles zich in de nabijheid van den kameel zou ophouden.

Toen hij aanstalten maakte de bagage van het dier te onderzoeken, belette de kapitein hem dit, omdat deze er verantwoordelijk voor was tot in Londen.

Het telegram van Raffles was intusschen reeds lang in Scotland Yard aangekomen en vandaar had men dadelijk een der oorlogsschepen, die in de Roode Zee kruisten, opgedragen om hoofd-inspecteur Baxter af te halen en aan boord te nemen.

En dat was ook gebeurd.

Inspecteur Baxter smeekte om hem dadelijk naar Erythrea of Dschibuti te brengen; maar het schip zette koers naar Europa en kon Baxter niet eerder van boord laten gaan.

De chef van Scotland Yard, de lord-mayor van Londen, had het zoo bevolen, want hij wenschte Baxter zoo spoedig mogelijk weer te Londen te hebben, om hem eens behoorlijk de les te lezen en na verloop van een dag of tien kwam Baxter zeer terneergeslagen te Londen aan.

Zijn woede kende geen grenzen. De terechtwijzing, die hij van zijn chef ontving, was nog erger dan zijn wanhoop en daarbij kwam nog, dat hij niets kon uitrichten, omdat hij zeer goed wist dat Raffles zich in Afrika ophield.

Hij zond een telegrafisch bericht naar Pillwocker in Dschibuti en het antwoord liet niet lang op zich wachten.

Pillwocker seinde terug:

„Raffles heeft een boevenstreek uitgehaald en als het u niet gelukt hem te arresteeren, dan ben ik verloren. Ik verzoek u dringend, den kameel, die per vrachtboot te Londen dezer dagen aankomt, dadelijk in ontvangst te nemen, want misschien vinden wij dan het verdwenen millioen terug.”

Baxter, die een nieuwe streek van Raffles

vermoedde, liet de geheele kust door zijn agenten streng bewaken.

Intusschen kwam Raffles lang vóór Marholm te Dublin aan en vertrok van daar per spoor naar Londen, zonder door Baxter of zijn detectives herkend te worden.

Marholm, die Raffles vergeefs aan boord gezocht had, dacht, dat deze misschien reeds vóór hem te Londen zou zijn en dat hij zich in dat geval zeker aan de haven zou bevinden om zijn kameel in ontvangst te nemen. En hij zón op middelen, om dat te voorkomen.

De goederen werden gelost en Marholm, gevolgd door den kameel, ging aan land.

Inspecteur Baxter, die natuurlijk aanwezig was, lette nauwkeurig op iederen passagier.

Hij had vernomen, dat een der passagiers direct uit Dschibuti kwam.

Baxter liep op Marholm toe, en riep de detectives, die hij meegenomen had, toe:

„Dat is de kameel, waarover mr. Pillwocker ons bericht gezonden heeft! Arresteer dien man.”

Maar nu werd de „vloer” woedend en riep:

„Herkennt u Marholm niet?”

Baxter legde beide handen op de schouders van Marholm en keek hem een poos aan.

Nu nam Marholm zijn masker af en Baxter herkende de trekken van zijn secretaris.

„Ben je het werkelijk? Wat doe je hier? Waar is Raffles? Denk je, dat ik je voor plezier naar Afrika gezonden heb?”

„Meent u dan, inspecteur,” antwoordde Marholm, „dat ik verwacht had dat u een uitstapje naar een afgelegen eiland zoudt maken?”

Inspecteur Baxter keerde zich om en zei:

„Ik begrijp er niets meer van! De kameel is er — maar waar is Raffles?”

Op dit oogenblik verscheen een gesluierde dame, die op den hoofd-inspecteur toetrad en zei:

„Mijnheer de inspecteur! Ik heb zoo juist een brief ontvangen, waarin mij wordt opgedragen om hier een kameel in ontvangst te nemen.”

Baxter keerde zich om en riep:

„Dat is hij! Ik heb hem! Ik herken hem!”

Marholm keek de dame aan en zag onmiddellijk, dat zij zonder twijfel de echte mrs. Pillwocker was.

„Inspecteur, ik vrees dat ge nieuwe vergisningen begaat,” fluisterde hij zijn chef toe.

Maar deze wilde niet luisteren.

„Nee, dat is het wassen beeld,” beweerde hij, „waarmede men mij bedrogen heeft!”

Maar nu werd mrs. Pillwocker ongeduldig.

„U ziet toch wel, inspecteur, dat ik geen wassen beeld ben!” zei zij verontwaardigd.

„Nee. Ik weet alleen, dat gij u veranderd hebt in een wassen beeld!” hield Baxter vol.

„Gij moet mij maar direct naar Scotland Yard volgen!”, schreeuwde Baxter tot mrs. Pillwocker. „U moet uw pruik afleggen, uw sluier, kortom alles!”

„Maar inspecteur,” zei Marholm, „hoe kunt u dat van een dame verlangen?”

„Van een dame?” raasde Baxter. „Het is Raffles en ik verzeker je, dat ik zoo lang iedere dame in Londen zal arresteeren, totdat ik een van haar als Raffles herkend heb.”

Inspecteur Baxter was zóó woedend, dat hij niet meer voor gezonde redeneering vatbaar was.

Mrs. Pillwocker moest en zou mee naar Scotland Yard, waar men haar door een vrouwelijke beambte liet onderzoeken. Daar er echter niets verdachts op haar werd gevonden, moest men haar, onder vele verontschuldigen wel vrijlaten.

Intusschen waren Baxter en Marholm naar de villa gegaan van Pillwocker en hadden een kruier genomen om daar ook den kameel heen te laten brengen. Zij hadden er een flauw idee van, dat daar ook Raffles zou verschijnen en hadden nog een geringe hoop hem daar te zullen kunnen arresteeren.

Juist hadden zij den kruier ontslagen en had Baxter, den kameel, waarvoor hij wel een weinig bang was, bij het toom genomen of van alle kanten kwamen menschen en kinderen toegesneld om voor het hek naar het vreemde dier te kijken.

Baxter engerde zich daaraan en had de menschen wel willen weggagen, als hij maar de beschikking had gehad over eenige zijner beambten, maar hij was alleen met Marholm, en zei daarom:

„We moeten het beest maar meenemen naar Scotland Yard.”

Dat geschiedde dan ook en onder groot gejuich van de jeugdige Londensche bevolking werd de kameel door de twee politie-ambtenaren naar het Londensche hoofd-bureau gebracht.

Het dier bleef daar niet lang, want reeds dienzelfden avond werd het door een oppasser van den Londenschen dierentuin afgehaald, aan welke instelling Baxter het ten geschenke had gegeven.

De volgende aflevering (Nr. 597) bevat.

HET TURKSCH TAPIJT.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885